"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox

Anul I, Nr. 5, **IANUARIE 2004** Apare la sfârşitul lunii 6 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

GENERAŢIA DEŞERTULUI

Dacă aţi avut curiozitatea – sau aţi considerat obligatoriu pentru cultura dvs. generală – să citiţi *Vechiul Testament*, sigur vă amintiţi că la un moment dat iudeii (care erau sclavii faraonului egiptean) au plecat în masă pentru a scăpa de sclavie şi pentru a-şi regăsi ţara lor.

Moise, care îi conducea, a observat de mai multe ori că, dând de mari greutăţi, foarte mulţi dintre cei plecaţi din Egipt s-au întors înapoi, renunţând la libertate, la demnitate şi la o ţară proprie pentru un trai – de bine, de rău – într-o oarecare siguranţă (căci faraonul le asigura supravieţuirea).

Moise, inspirat de Divinitate, înţelege că nu poate schimba mentalitatea de sclav a poporului său şi hotărăşte să umble prin deşert până la dispariţia celor ce trăiseră în sclavie şi până când urma să apară o nouă generaţie, cu fiinţa liberă pentru a primi noile aspiraţii şi idealuri, fără alte termene de comparaţie. A umblat prin deşert 40 de ani...

Par surprinzătoare analogiile cu România de azi (dar şi de ieri, şi în decursul istoriei). Marea deosebire este că nouă ne-a dat Dumnezeu o ţară dintotdeauna: nu a trebuit să "rătăcim prin deşert" în căutarea ei. (Din nefericire, însă, frumuseţea şi bogăţia ei au făcut-o ţinta ambiţiilor tuturor vecinilor ei, mai mari sau mai mici: toţi au vrut - sau vor - o bucată din ea.) În schimb, sute de ani poporul român a fost la cheremul unor ocupanţi străini, dintre care unii au fost preocupaţi să ne deznaţionalizeze, alţii mulţumiţi doar să-şi primească haraciul, **alţii cu planuri ferme pe termene lungi de a ne transforma în cetăţeni de mâna a doua**. A venit primul război mondial când toate speranţele Românilor au renăscut, când teritoriile răpite au ajuns iarăşi la adevăraţii stăpâni, şi când nu mai trebuia decât să apară oamenii capabili să transforme victoria armată în victoria asupra vechilor mentalităţi, cei care să facă să triumfe cinstea, adevărul, cei **care să ne transforme din supuşi în învingători...**

În mijlocul unei preocupări generale pentru pricopseală, căpătuială şi posturi grase, în mijlocul unei indiferenţe totale pentru românul de rând, a apărut acela care avea soluţie la toate relele, şi care a hotărât: nu se poate îndrepta nimic în societatea românească până când mentalitatea oamenilor nu se va schimba.

Corneliu Zelea Codreanu şi Legiunea "Arhanghelul Mihail" au pornit o luptă grea şi nu de puţini înţeleasă pentru a transforma omul obişnuit îtr-unul cu calităţi de luptător, de cruciat, cinstit, muncitor, cu dragostea aproapelui (în spirit creştin) şi cu dragostea de neam şi ţară (în spirit naţionalist).

Aceste concepţii promovate de Mişcarea Legionară au speriat de moarte pe cei ce îşi vedeau interesele obscure sau meschine ameninţate şi au utilizat asasinatul şi calomnia murdară şi neîncetată ca soluţii pentru ostoirea spaimelor lor.

Toate dictaturile cunoscute în existenţa României ca stat şi-au făcut o profesie de credinţă din exterminarea legionarilor. Oare chiar nu vrei, cititorule neavizat, să afli de ce? Toate aceste dictaturi – carlistă, antonesciană, comunistă – nu au oferit decât un singur argument pentru genocidul asupra Mişcării Legionare: presupusa înclinaţie a legionarilor spre dictatură.

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

CUPRINS:

DE CE CULTUL "LUI CORNEL"?

Unii legionari ar putea fi şocaţi de titlul insolit, alţii nu vor înţelege poate. Dar această întrebare ne-a fost adresată textual pe Internet: *"De ce faceţi atâta cult pentru Cornel?"* (se referea la Corneliu Zelea Codreanu!!)

Instantaneu am realizat că aşa este: avem un cult pentru Căpitan! Şi m-am gândit că este interesant de dezvoltat în câteva rânduri motivele, pentru toţi tinerii care şi-ar putea pune în viitor aceeaşi întrebare (chiar dacă nu vor avea curajul s-o formuleze în scris sau cu voce tare).

Iar pentru a evita frazeologia bombastică folosită de obicei în asemenea cazuri, când îţi justifici admiraţia faţă de cineva, sau răspunsul sentimental-dulceag, voi răspunde eminamente raţional, argumentând pe puncte *"De ce cultul lui Cornel?"*

Pentru că:

1) **Corneliu Zelea Codreanu a fost – şi a rămas până în zilele noastre – cel mai mare organizator român de elite şi de mase** (a pornit de la cinci oameni, şi a ajuns la jumătate de milion de legionari şi încă pe-atâţia simpatizanţi, în zece ani, iar ritmul celor cuceriţi de partea Legiunii creştea în continuare logaritmic, aceasta întâmplându-se numai prin jertfă, muncă, exemplu personal într-o ţară balcanică, coruptă

2) **Corneliu Zelea Codreanu a cristalizat doctrina legionară – adică dreapta spirituală românească, fixându-i principiile călăuzitoare**

3) **Corneliu Zelea Codreanu a polarizat în jurul lui floarea tinerimii române interbelice,** (Eliade, Gyr, Ţuţea, Ion Barbu, Blaga etc. nu sunt decât "vârful aisbergului", cei mai mulţi din elita legionară fiind necunoscuţi publicului larg: Alecu Cantacuzino, doctor în Drept Internaţional la Paris şi diplomat; Vasile Cristescu, doctor în Istorie, arheolog, asistent al lui Pârvan; Moţa, doctor în Drept la Paris, avocat; Ion Banea, medic, avocat şi publicist; Eugen Ionică, doctor în Fizică şi Chimie la Paris, asistent universitar la Politehnică etc.)

4) **Corneliu Zelea Codreanu a fost singurul clarvăzător dintre oamenii politici ai vremii care a luptat hotărât, fără compromisuri, până la capăt, împotriva comunismului, iar primejdia comunismului este la fel actuală, numită însă, de această dată, "globalizare", "mondializare"**

5) **Corneliu Zelea Codreanu este la fel de actual ca acum aproape 70 de ani când a scris *"Cărticica şefului de cuib"*, *"Pentru legionari"*, *"Circulări şi manifeste"*** (a se vedea *"Circulări şi manifeste"*, *"Pentru legionari"* – în special subcapitolele *"Privelişti din viaţa publică românească"*, *"Câteva observaţiuni asupra democraţiei"*, *"Elecţiune, selecţiune şi ereditate"* etc.)

6) **Corneliu Zelea Codreanu a trăit şi a murit conform principiilor enunţate, ca martir al neamului românesc**

7) **Corneliu Zelea Codreanu este cel mai recent om din istoria României care a trăit conform principiilor enunţate, fără nici un compromis, putând fi luat, fără rezerve, ca model creştin şi naţionalist**

8) **Aşa cum ţărăniştii se definesc prin Maniu, aşa cum liberalii se raportează mereu la Brătieni, noi ne definim prin Corneliu Zelea Codreanu !**

9) **Corneliu Zelea Codreanu a fost îngropat - de la apariţie şi până acum – într-un noian de calomnii nemeritate, şi trebuie restituită omenirii această comoară de simţire şi gândire pur românească**

10) **Tineretul întotdeauna a căutat modele** – şi ce alt model de etică mai bun decât Corneliu Zelea Codreanu poate exista?

11) **Noi nu avem mentalitate de sclavi, ci de stăpâni în propria ţară, şi încercăm să-i trezim la realitate pe toţi inconştienţii**, spre binele lor, pentru că duşmanii neamului au încercat – şi vor încerca – întotdeauna să elimine eroii din istoria naţională, pentru că un popor fără eroi se transformă într-un popor de sclavi buni de exploatat.

Ori, cu mentalitatea lui Corneliu Zelea Codreanu, de mare român, de mare naţionalist, de mare luptător, de mare creştin, de mare caracter, nu poţi deveni niciodată sclav.

Apoi, în ultimul rând, subsidiar, ca un corolar al celor de mai sus – de asta nici nu l-am numerotat – noi îl iubim pe Corneliu Zelea Codreanu!

O precizare deloc neglijabilă: Corneliu Zelea Codreanu s-a opus mereu cultului personalităţii, fiind de o modestie ieşită din comun, dar legionarii l-au elogiat mereu prin cântece nemuritoare, supremul elogiu a fost, însă, atunci ca şi acum, menţinerea legionarilor pe linia trasată de CĂPITAN.

Nicoleta Codrin

(continuare din pag. 1 - GENERAŢIA DEŞERTULUI)

Cititorule neavizat (căci pentru tine scriu), accepţi să fii catalogat drept naiv de către cei ce te-au ţinut în foame, frig, întuneric, nesiguranţă? Eşti dispus să-ţi însuşeşti părerile lupului hrăpăreţ şi lacom care te păstoreşte şi pe tine? **Crezi că trebuie să aşteptăm un al doilea Moise al poporului român?**

Soluţiile le avem. Ne trebuie doar să conştientizăm că *Dumnezeu este cu noi.* Primul pas al revenirii la normal, după zeci de ani, a fost revoluţia din decembrie. 1) Ştiţi sau nu ştiţi, dar eu da, căci am fost acolo minut cu minut: 50% dintre participanţi au fost copii în jurul vârstei de 15-18 ani. Dumnezeu a trimis nevinovaţii să înfrunte moartea; 2) Aţi mai pomenit ca în zilele sfârşitului de decembrie să poţi umbla în Bucureşti în cămaşă sau pulover? **Ce s-a întâmplat după aceste miracole? Aţi revenit încet, dar sigur, la mentalitatea de sclav al unui faraon oarecare**, un faraonaş de duzină (nu vreau să insult prin aceasta pe făcătorii piramidelor).

Iar acum, ce vedem? Cinci milioane de pensionari care se uită cu jind la vitrinele pline de bunătăţi (vorbesc de alimente, nu de altele), care votează dezinvolt cu comuniştii! Cu părere de rău le spun: îi priveşte, căci orice pasăre pe limba ei piere! I-au lăsat puterile? sunt copleşiţi de frică în continuare? Nu ştim şi nu ne interesează!

Dar voi, care munciţi din greu să vă creşteţi copiii, voi, care nu vă puteţi întemeia o familie căci nu aveţi nici o şansă de a vă întemeia un cuib, **înghiţiţi în continuare păcăleala că totul depinde de voi şi de economic?** Voi nu vă daţi seama că sunteţi nişte victime? Oare veţi reuşi vreodată să conştientizaţi că fiecare în parte şi toţi împreună sunteţi răspunzători de propriul viitor?

VĂ PLÂNGEŢI CĂ NU AVEŢI ALTERNATIVĂ LA VOT? DE ACORD! RĂDĂCINA EXISTĂ. ÎN JURUL EI CREAŢI VOI ACEASTĂ ALTERNATIVĂ!

Pe vremea marelui criminal exista o vorbă "fatidică": *"se dă"* (*"se dă ulei"*, *"se dă zahăr"*, *"se dă carne"*, *"se dă unt"* etc.) Asta semnifica oribila mentalitate a vremurilor; acest "se dă" arăta că ni se făcea marea concesie de a fi lăsaţi să supravieţuim.

Ce vreţi acum, să vi se dea?

VĂ SIMŢIŢI DISPUŞI SĂ TREACĂ CEI 40 DE ANI, CA SĂ APARĂ GENERAŢIA DEŞERTULUI?

Nu vă lăsaţi înşelaţi, istoria se repetă; TOTUŞI, FĂURITORII ISTORIEI SUNTEŢI VOI!

NOI VREM, PUTEM ŞI TREBUIE SĂ ORGANIZĂM LUPTA, DAR ACUM SUNTEM PREA PUŢINI.

VENIŢI ALĂTURI DE NOI! PENTRU VOI, PENTRU COPIII VOŞTRI, PENTRU NEPOŢII VOŞTRI ŞI PENTRU NEAMUL NOSTRU OROPSIT!

OBSERVAȚII ASUPRA ȘCOLII ROMÂNEȘTI

Învățământul - ca formă specifică de educație - are scopuri multiple, cel primordial fiind formarea unor caractere și modele comportamentale, pentru integrarea cu succes în societate ca cetățean și ființă umană conștientă și responsabilă.

Nu este o noutate afirmația că învățământul se confruntă astăzi cu grave probleme de fond, atât materiale și funcționale cât, mai ales, morale și principiale.

În calitate de profesor, profund îndurerat de această stare de lucruri care se agravează în continuare, simt nevoia să atrag atenția asupra acestui adevărat genocid moral care se desfășoară sub ochii noștri, fără ca mulți să-i intuiască măcar pericolul. **Tineretul reprezintă viitorul oricărei societăți, ori noi asistăm la distrugerea (prin îndobitocire *parcă* programată) a propriului nostru viitor!**

Azi, ca urmare a politicii guvernanților de după 1989, învățământul se află într-o situație dezastruoasă. Decăderea produsă în timpul regimului comunist a continuat, învățământul cunoscând chiar un regres față de anul 1989, odată cu pulverizarea vechiului sistem de învățământ obligatoriu de 10 ani, pulverizare însoțită și de o decădere evidentă a rolului profesorului.

Dacă în perioada anterioară regimului comunist învățătorul și preotul erau persoane emblematice, piloni ai societății, repere ș simboluri, modele umane ș morale, trecute în "cartea pomenirii neamului", astăzi ei sunt minimalizați, iar profesiunea de "dascăl" este evident ocolită.

Prea desele schimbări din ultimii 10 ani, mai multe decât în întreaga existență a învățământului, au produs grave perturbări în funcționarea sistemului de învățământ, ducând la dezvoltarea unor comportamente tot mai slabe din punct de vedere intelectual și moral.

Subfinanțarea învățământului de către statul român – implicit neacordarea unei atenții minime - este evidentă, bugetul alocat educației până în 2000 situând România pe penultimul loc în Europa (înaintea Bulgariei), cu 3,67 % din PIB. Azi el este la fel de meschin (și în urma Bulgariei). În schimb, diverse fundații din toată lumea, zise "progresiste", "caritabile", "culturale" și mai-nu-știu-cum, sunt acceptate să sponsorizeze învățământul românesc, bineînțeles inoculând ideile proprii, de cele mai multe ori străine de interesele românești, contribuind la deformarea tinerei generații (în loc de formarea ei). Programele școlare concepute după modelul unui învățământ așa-zis "modern" sunt supraîncărcate și deficitare. Manualele alternative au agravat confuzia (la unele materii existând și peste 10 manuale pentru aceeași clasă), iar prețurile lor fiind de multe ori prohibitive. În ciuda ajutoarelor externe, a programelor internaționale de finanțare, învățământul pare să se prăbușească asemeni unei avalanșe... Formarea elitei începe din școală, iar fără o elită națională nu se va putea construi (sau reface) nimic în această țară. Iar metodele importate (ca și fondurile) au început deja să se răzbune...

Dar cele mai grave aspecte sunt cele legate de desfășurarea propriu-zisă a activității didactice la nivel național. Sub pretextul modernismului asistăm la schilodirea limbii, manualele însușindu-și limbajul economiei de piață. Ofer câteva exemple: primul împărat roman Octavian Augustus a făcut o "*nouă repartiție a competențelor*" (manualul de clasa a IX-a, Ed. Corint, pg. 84), mănăstirea Putna nu mai este o ctitorie, ci ... *se află sub "patronatul" lui Ștefan cel Mare* ș.a.; abundă termeni ca: "*în sânul*" (bisericii, comunității etc.), "*pe umerii*" (țăranilor, maselor), "*pătura*" (socială, intelectuală etc.), sau aprecieri de genul "*buzele lui Decebal sunt senzuale*" (manualul de clasa a XII-a, Ed. Sigma), neglijându-se total faptul că educația gândirii trece prin educația vorbirii... În manuale conținutul este mult diluat, iar caracterul didactic al titlurilor de lecții este înlocuit cu unul mai "savant", "filosofico-estetic" (cică!), cu titluri prețioase precum: "*Inventarea națiunii române*" (?!), "*Cum își __imaginează__ românii originea poporului lor*" (s. red.), "*În căutarea libertății*", mai mult decât nepotrivite unor manuale care se pretind lecții-conferință, dar neridicându-se la valoarea de manual, rămânând o culegere de "conferințe" "moderniste".

Există încă numeroși profesori cu o mentalitate tipic comunistă, mediocri și lipsiți de vocație, iar elevii, confruntați cu prea multe probleme familiale și sociale, sunt tot mai slabi, lipsiți de interes și chiar refractari integrării într-un sistem educativ. Statistici europene (European Training Foundation) arată că aprox. 5% dintre tinerii de 14-15 ani din țările central și sud-est-europene abandonează școala; în România rata abandonului școlar ajunge la 24% (aproape de 5 ori mai mare!), în timp ce a tinerilor de 17-18 ani, aflați deci în faza finalizării studiilor liceale, este la fel de impresionantă.

Situația școlii rurale este și mai dramatică, rupându-se punțile dintre sat și oraș, satul rămânând în închistare și izolare, lipsa de comunicare pe plan local fiind evidentă; iar discrepanța, în loc să se micșoreze, se adâncește și mai mult. Pe lângă lipsa materialelor didactice, a fondurilor etc., lipsesc și cadrele calificate, iar populația școlară scade dramatic.

Azi se bâjbâie în continuare prin hățișurile "tranziției", se recurge la tot felul de paleative și cârpeli, iar cei ce răspund de sănătatea morală a ființelor încredințate, chemați să dea societății oameni curați și cu principii morale, sunt debusolați și la limita subzistenței. S-a renunțat la ideea generalizării învățământului obligatoriu de 9 ani și s-a revenit la ideea generalizării învățământului obligatoriu de 10 ani, cu debutul școlarității la 6 ani, cu inexistența manualelor adecvate vârstei, punându-se în primejdie și multe locuri de muncă ale educatoarelor. Examenul de capacitate va dispărea, iar bacalaureatul va deveni facultativ; în toamnă Parlamentul va face noi modificări la modificările anterioare ale legii 84/95 a învățământului. Personalul didactic se încadrează la limita salariului mediu pe economie, iar un profesor cu doctorat are un salariu de 2-3 ori mai mic decât un operator economico-financiar cu bacalaureat. Lipsesc spații școlare, materiale didactice, săli și terenuri de sport, bazine de înot, și multe altele, iar reparațiile și întreținerea școlilor se face pompieristic, și finanțarea acestora cu multe sincope. Birocrația – "copilul minune" al reformei - este în plină floare: departamente, comisii, servicii, agenții (multe prin finanțare externă), toate supradimensionate. Inspectoratele școlare - adevărate monumente de birocrație - încurajează conformismul și transmite un puhoi de cerințe și sarcini, iar în școli zac munți de dosare și documente explicative.

Situația învățământului universitar este la fel de dezastruoasă: introducerea sistemului american de notare sub formă de "credite" contribuie masiv la **"anemierea" viitorilor magistrați, viitorilor profesori, viitorilor ingineri și arhitecți, viitorilor diplomați, viitorilor medici – într-un cuvânt, a însuși viitorilor profesioniști ai acestei țări, fără de care ne vom prăbuși!** Cine a intrat în sălile de curs a avut ocazia să se înspăimânte de calitatea studenților actuali, cine a avut ocazia (mai bine zis curajul) să intre în căminele aflate în stadiul de ghetou (cele din Bd. Lacul Tei și Regie) știe că nu există nici o exagerare în ceea ce privește dezastrul viitoarei intelectualități române (dacă va mai exista măcar termenul peste câțiva ani...)

Credeți oare că vom putea "importa", așa cum facem cu grâul și alte bunuri necesare traiului?! Sunt convins că nu: specialiștii noștri – buni sau răi, atâți câți mai sunt – "migrează" masiv spre Occidentul care le oferă ceva mai multe avantaje.

Lipsește o orientare clară, o strategie eficientă, lipsesc valorile morale și valorile naționale și creștine din politica guvernanților. (Istoria națională este desconsiderată și figurează ca materie facultativă pentru proba de bacalaureat, la concurență cu multe alte materii cum ar fi, de exemplu, educația fizică (?!), iar religia este o "rara avis" în școli.) Practic, s-a "importat" tot ce era mai rău în Apus, păstrându-se, în același timp, și tot ce era mai rău la noi!

"*Lăsați copiii sa vina la Mine*"... a spus Mântuitorul, pedagogul prin excelență care ne-a predat materiile fundamentale ale Vieții: Adevărul, Binele, Iubirea, credința, morala și frumosul.

Învățământul are nevoie de o voință politică nouă și de o concepție clară care să asigure o stabilitate și o eficiență pe baza valorii, a principiilor morale creștine, pe reconsiderarea istoriei naționale, a tradițiilor naționale, iar învățătorul la sat și profesorul la oraș să redevină, împreună cu preotul, pilonii educației și ai societății, reperele morale ale tuturor.

Marian Sobescu

PUNCTUL NOSTRU DE VEDERE – 21-23 IANUARIE 1941

În ultimii 13 ani s-a scris şi s-a discutat mult pe tema evenimentelor sângeroase din 21-23 ian. 1941, unii legionari susţinând că ar fi fost vorba, de fapt, despre o lovitură de stat dată de gen. I. Antonescu împotriva regimului naţional legionar. **Nimic mai fals şi iată de ce:**

Din punct de vedere constituţional gen. Antonescu deţinea puterea; el îl adusese pe H. Sima la guvernare, iar nu Sima pe el.

Antonescu era investit cu puteri dictatoriale prin înalt decret regal la 5 sept. 1940, de către Carol al II-lea, Mihai I având doar rol "decorativ".

Statul naţional-legionar înfiinţat la 14 sept. 1940 avea drept conducător cu puteri depline tot persoana gen. Antonescu; în plus, Antonescu era menţionat şi ca (*atenţie!*) *şef al regimului legionar*.

Mişcarea Legionară deţinea doar 4 ministere sociale: Presă şi Propagandă, Sănătate şi Muncă, Educaţie şi Culte, Lucrări Publice şi Comunicaţii, **plus Internele şi Externele** şi subsecretariat la Finanţe; **Horia Sima era vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, iar prefecţii şi primarii erau legionari.** Important de menţionat este că toate numirile, plus deciziile şi legile adoptate în cadrul acestor ministere deţinute de legionari depindeau exclusiv de aprobarea lui I. Antonescu. **Gen. Antonescu, în calitate de conducător cu puteri depline, avea dreptul să destituie pe oricine, din orice funcţie.**

Antonescu, decis să se descotorosească de Sima şi de Mişcare, incitat, printre altele, şi de fricţiunile dese între el şi legionari, a trecut **la înlocuirea ministrului legionar de Interne (şi a legionarilor din acest minister) şi a prefecţilor. Prefecţii şi chestorii s-au opus predării instituţiilor (nonviolent: s-au baricadat înăuntru** sau au dus tratative cu ofiţerii, puţini acceptând să predea armatei instituţiile).

Faptul că Horia Sima nu fusese destituit din funcţia de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, şi nici miniştrii de la cele 4 ministere sociale, doar pentru că Antonescu dispusese înlocuirea prefecţilor şi a chestorilor, nu însemna "schimbarea ordinii constituţionale" (lovitură de stat) – aşa cum susţin, total ilogic şi nefondat, unii legionari!

Iată, de exemplu, motivaţia chestorului oraşului Sibiu, Nicu Iancu, pentru refuzul predării către armată, motivaţie expusă în cartea "*Sub steagul lui Codreanu*" (şi citată de Horia Sima în "*Era libertăţii*" ca explicaţie forte): "*Numirea mea în fruntea instituţiei ce o conduc nu mi-a fost retrasă până în clipa de faţă, sub nici una din formele prevăzute. Din partea Ministerului de Interne - vă dau cuvântul, domnule maior - nu am primit nici un fel de ordin: nu am nici o cunoştinţă să fi fost destituit sau măcar suspendat din serviciu. Mă găsesc deci în exerciţiul legal al funcţiei în care am fost numit, iar datoria mea este de a apăra în acest oraş ordinea legală împotriva oricăror încercări de tulburare sau răsturnare a ei, din orice parte ar veni...*" Motivaţii identice au oferit toţi ceilalţi destituiţi.

Nicu Iancu susţine că, fiind chestor, ca să predea unui maior de armată comanda instituţiei pe care o conducea, ar fi trebuit să primească ordin din partea Ministerului de Interne de care el aparţinea.

Dar, atenţie maximă: maiorul care venise să-l înlocuiască avea ordin semnat de generalul comandant al corpului de armată din localitate (aşa cum recunoaşte chiar Nicu Iancu); acest general, la rândul lui, evident că avea ordin de la Ministrul Apărării Naţionale, adică de la ... gen. Antonescu însuşi - care mai era şi conducătorul statului, investit cu puteri depline!

Cu alte cuvinte, Nicu Iancu şi toţi ceilalţi destituiţi "uită" că "superiorul superiorului" lor era chiar Antonescu, conducătorul cu puteri depline (*citeşte: "dictatoriale"*) al statului! Şi, în acest caz, pare copilărească explicaţia că era necesar în chiar acel moment un ordin scris de la ministrul de resort...

Aşa cum recunoaşte însuşi Sima ("*Era libertăţii*", vol. II, pg. 119), pentru a fi numit cineva prefect, trebuia întocmit un decret (atenţie: de către Antonescu!), apoi decretul se publica în Monitorul Oficial şi titularul îşi putea lua imediat postul în primire!

Dacă s-ar fi îndeplinit această formalitate, prefecţii şi chestorii care nu s-au supus ordinului verbal s-ar fi supus ordinului scris? **Puţin probabil** - ne-o mărturiseşte clar chiar Horia Sima: "*Nu s-au întocmit decrete şi decizii de numire şi în Monitorul Oficial n-a apărut nimic. Dacă s-ar fi întocmit aceste formalităţi, i-ar fi pus în gardă pe legionari, îndemnându-i la rezistenţă.*" - "*Era libertăţii*", pg. 121 (sublinierile ne aparţin). Quod erat demonstrandum!

Nicu Iancu afirmă că "*datoria mea este de a apăra în acest oraş ordinea legală împotriva oricăror încercări de tulburare sau răsturnare a ei, din orice parte ar veni...*" Mă întreb: cum poate pretinde Nicu Iancu a-şi fi apărat instituţia de însăşi armata ţării?

Un deosebit interes suscită declaraţiile d-lui jurist NELU RUSU, instructor legionar, şeful Senatului Legionar, martor implicat direct în evenimentele discutate, ca ajutor al lui Şerban Rogojanu, şeful jud. Ilfov.

În zilele de 21 – 23 ian. 1941 dl. Nelu Rusu s-a aflat, împreună cu şeful său (Rogojanu) şi cu legionarii din subordine în Prefectura jud. Ilfov de pe Bd. Elisabeta (vis a vis de Ed. *Cartea Românească*). Mulţi legionari veniseră din Ilfov şi din sectorul II (de Negru) din Bucureşti la ordinul lui Şerban Rogojanu – care, la rândul lui, **primise ordin de la HORIA SIMA, ca să se opună preluării Prefecturii de către armată.** Nu există nici un motiv pentru a crede că acest ordin a fost dat de Sima numai în cazul Prefecturii jud. Ilfov, mai ales când legionarii au reacţionat identic în toată ţara. **Dl. Nelu Rusu a fost categoric în această privinţă: *"Să fie clar că noi, legionarii vechi, eram învăţaţi să ascultăm de şefi şi fără ordin nu acţionam. Ceea ce scrie Sima în memoriile lui sunt poveşti.*** *Am primit ordin să ocupăm instituţiile şi le-am ocupat. Dar cum îşi putea imagina Sima că vom trage în armata ţării, noi, care fusesem educaţi să respectăm armata şi să evităm orice conflict cu ea? Mai ales când în ţară se aflau trupe germane, iar la graniţă pândeau ruşii!*" (Iar eu mă întreb: cum îşi putea imagina Sima că legionarii, "dotaţi" doar cu câteva pistoale şi puşti de vânătoare, puteau să învingă armata, cu numărul ofiţerilor ei, cu armamentul, cu tunurile şi tancurile ei?) "*Apoi, văzând că armata începe să tragă, am aşteptat zadarnic în continuare ordin de la Sima care se ascunsese bine merci. Toţi şefii erau disperaţi şi îl căutau pe Sima care era de negăsit. Dacă armata ar fi pus tunurile pe instituţii ar fi fost un carnagiu; nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost...*"

Dar cu ce se ocupa în acest timp şeful Legiunii, Sima? Ne spune chiar el: "*Şi atunci m-am apucat să redactez în grabă o listă de guvern din care nu lipseau vechile numele de legionari, adăugând altele, în special în sectorul militar.*" – asta pe 22 ian. 1941, când se trăgea deja în legionari! Deci Sima nu numai că nu se retrăsese, cum pretinde, mincinos, ci **vroia chiar mai mult decât avusese la constituirea statului naţional-legionar: conducerea guvernului** - "*mie să-mi transmită numai (?!) conducerea guvernului*" ("*Era libertăţii*", pg. 126) Şi încă o dată se confirmă valoarea celor spuse de Nelu Rusu: "*Nu cred ca cineva să-şi fi dat seama în acea perioadă de ceea era în mintea şi sufletul lui Sima, decât poate Stoicănescu, Pătraşcu şi vreo alţi câţiva din intima lui apropiere. Sima nu prea fusese cunoscut în Legiune şi nu era nici atunci cu adevărat; se "strecurase". Abia mai târziu, din nenumărate mărturii şi confruntări între noi, s-a aflat adevărul despre el... Noi eram învăţaţi cu cinstea legionară.*"

De menţionat este că, deşi "Comandantul" primise foarte multe avertismente că Antonescu se pregătea să înlăture violent Mişcarea de la guvernare, nu s-a retras – ceea ce ar fi fost perfect onorabil – pentru a reorganiza Mişcarea aflată în degringoladă prin decimarea vechii elite şi prin primirea de noi membri neverificaţi, mulţi oportunişti care deveniseră legionari "peste noapte" (aşa cum atestă numeroase mărturii ale vremii).

De ce nu şi-a dat demisia? Miopie politică? Nelu Rusu (ca, de altfel, mulţi alţii - şi legionari, şi istorici) este convins că "*Sima a aşteptat şi a dorit acest moment (bineînţeles, sperând în trecerea armatei de partea lui.*"

Mai mult, **l-a provocat necontenit pe Antonescu** prin amestecul în probleme economice (domeniul economic nu era de resortul Mişcării), prin scrisori inutile şi iritante adresate Generalului, prin apărarea legionarilor vinovaţi de încălcare a legii (Jilava e doar un exemplu), prin presiuni pentru obţinerea amnistiei generale, prin desele contraziceri şi neînţelegeri – **într-un cuvânt, printr-un "*adevărat rechizitoriu al politicii generalului faţă de Mişcare*"** (citat din H. Sima – "*Era libertăţii*, vol. II, pg. 105).

Iar când Antonescu s-a hotărât să reacționeze împotriva partenerului incomod, a continuat să-i pună condiții până în ultima clipă (22 ian. 1941), cu o lipsă uluitoare de realism.

Iar armata a ascultat ordinul lui Antonescu şi a tras, chiar în seara de 22 ianuarie, când Sima încă îi solicita Generalului conducerea guvernului şi noi numiri de legionari (chiar şi în armată)... Pentru ca Sima să cedeze a fost necesară intervenția lui Hitler care i-a dat ultimatum (dorind ordine şi linişte în România în vederea războiului din Est)... Şi, ca prin farmec, legionarii au părăsit instituțiile în care se baricadaseră. **O dovadă în plus că legionarii acționaseră din ordin!** Dar tot legionarii au suportat consecințele greşelilor mirobolantului "Comandant".

În subsidiar mai adaug că, şi de n-ar fi dat ordin de rezistență Sima, şi tot ar fi extrem de vinovat (în fața Căpitanului, a Mişcării, a istoriei) că nu a ordonat imediat, din proprie inițiativă, încetarea rezistenței opuse armatei țării.

Nu poate fi omisă nici amintirea comportamentului excesiv al gen. Antonescu, prigoana antilegionară dezlănțuită şi denigrarea a înseşi doctrinei legionare, întrecând orice sumbră imaginație. În acest sens mi se pare semnificativă şi memorabilă fraza pe care se spune că ar fi rostit-o Carol al II-lea la aflarea celor întâmplate: *"De-l ştiam atunci pe Antonescu cine e cu adevărat, nu-l mai foloseam pe Călinescu!"*

Nicoleta Codrin

REBELIUNEA ŞI AFIŞELE VREMII

Am în față câteva afişe care au fost tipărite acum 63 de ani, cu certitudine în intervalul 21 -23 ianuarie 1941.

Astăzi, aceste documente, de o importanță majoră pentru studierea obiectivă a momentului istoric respectiv, sunt de negăsit; mai există, probabil, la Biblioteca Academiei Române şi, poate, la încă vreo câteva persoane care le-au păstrat. Explicația rarității acestor afişe este simplă: cei care le-au păstrat şi-au asumat un mare risc. Le-au ținut ascunse până după anul 1989 pentru că în perioada dictaturii antonesciene şi a celei comuniste, când se făceau des, oricui şi oricând, percheziții pentru cea mai neînsemnată reclamație sau bănuială, descoperirea acestor afişe în casa cuiva ar fi adus tuturor locatarilor ani mulți de puşcărie.

Reproducem în revista noastră aceste afişe, făcând, fără patimă, după şase decenii, câteva comentarii impuse de respectarea adevărului.

DOCUMENTUL NR. 1 - semnat de Dumitru Groza, şeful Corpului Muncitoresc Legionar

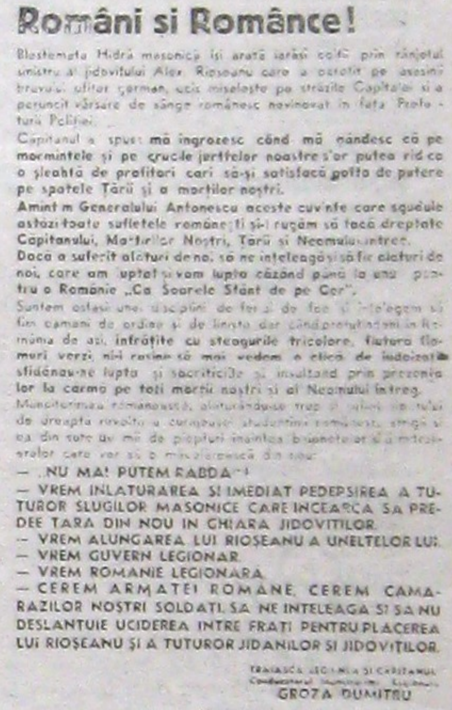
- se adresează tuturor (românilor şi româncelor)

A fost difuzat cu siguranță în perioada de început a evenimentelor, în seara de 20 ian. 1941, la marea manifestație legionară din fața Preşedinției Consiliului de Miniştri

Un "manifest-scânteie" care afirmă răspicat "***Nu mai putem răbda!***" şi cere, printre altele, *"guvern legionar"*, *"Românie legionară"* şi înțelegere din partea armatei care *"să nu deslănțuie uciderea între frați"*.

Păi, nu era România stat național-legionar, iar H. Sima vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, adică al doilea om (ca putere) în țară? Nu erau în funcțiune, în continuare, miniştrii legionari de la ministerele atribuite de la început Mişcării - mai puțin prefecții şi ministrul de Interne acuzat de grave nereguli, printre care şi asasinatele de la Jilava, Snagov şi Strejnicul, plus abuzuri şi ilegalități ale Poliției aflate în subordinea acestui minister?

Dorința ca armata să stea pasivă era utopică. "Marea mută" - cum i se spunea armatei pentru că era obligată să fie apolitică, dar, totodată, obligată prin jurământ chiar să se jertfească pentru apărarea țării - nu putea să nu asculte ordinul conducătorului statului.

Români si Românce!

Blestemata Hidră masonică îşi arată iarăşi colții prin rânjetul sinistru al jidovitului Alex. Rioşanu care a ocrotit pe asasinii bravului ofițer german, ucis mişeleşte pe străzile Capitalei şi a poruncit vărsare de sânge românesc nevinovat în fața Prefecturii Poliției.

Căpitanul a spus: **mă îngrozesc când mă gândesc că pe mormintele şi pe crucile jertfelor noastre s'ar putea ridica o şleahtă de profitori cari să-şi satisfacă pofta de putere pe spatele Țării şi a morților noştri.**

Amintim Generalului Antonescu aceste cuvinte care sgudue astăzi toate sufletele româneşti şi-i rugăm să facă dreptate Căpitanului, Martirilor Noştri, Țării şi Neamului întreg.

Dacă a suferit alături de noi, să ne înțeleagă şi să fie alături de noi, care am luptat şi vom lupta căzând până la unul pentru o Românie „Ca Soarele Sfânt de pe Cer".

Suntem ostaşi unei discipline de fer şi de foc şi înțelegem să fim oameni de ordine şi de linişte dar când pretutindeni în România de azi, **înfrățite cu steagurile tricolore, fluturând flamuri verzi, nici rasine să mai vedem o clică de îndoiți sfidându-ne lupta şi sacrificiile şi insultând prin prezența lor la cârmă pe toți morții noştri şi ai Neamului întreg.**

[illegible]

— „NU MAI PUTEM RABDA"!

— VREM INLATURAREA SI IMEDIAT PEDEPSIREA A TUTUROR SLUGILOR MASONICE CARE INCEARCA SA PREDEE TARA DIN NOU IN GHIARA JIDOVITILOR.

— VREM ALUNGAREA LUI RIOSEANU A UNELTELOR LUI.

— VREM GUVERN LEGIONAR.

— VREM ROMANIE LEGIONARA.

— CEREM ARMATEI ROMANE, CEREM CAMARAZILOR NOSTRI SOLDATI, SA NE INTELEAGA SI SA NU DESLANTUIE UCIDEREA INTRE FRATI PENTRU PLACEREA LUI RIOŞEANU ŞI A TUTUROR JIDANILOR SI JIDOVITILOR.

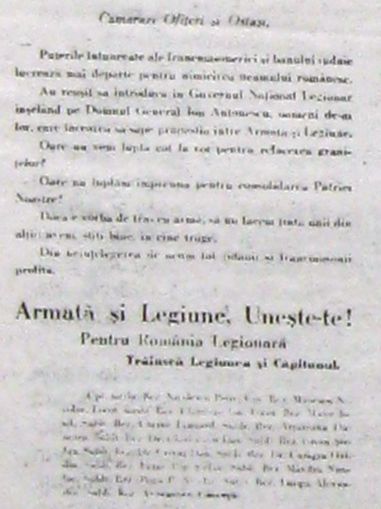
TRAIASCA LEGIUNEA ŞI CĂPITANUL
Comandantul Muncitorimii Legionare
GROZA DUMITRU

DOCUMENTUL NR. 2 - semnat de câteva cadre militare (în special medici militari şi sublocotenenți în rezervă) - nici un nume de rezonanță

- se adresează numai ofițerilor şi soldaților

Apelul central al manifestului *"Armată şi Legiune, uneşte-te!"* se referă, bineînțeles, la trecerea armatei de partea legionarilor. Manifestul vorbeşte despre faptul că "puterile întunecate ale francmasoneriei" *"au reuşit să se introducă în guvernul național-legionar, înşelând pe dl. gen. Ion Antonescu, oameni de-ai lor care încearcă să sape prăpastia între armată şi Legiune"*.

Se afirmă, printre altele: *"avem, ştiți bine, în cine trage"*!

Camarazi Ofițeri şi Ostaşi,

Puterile întunecate ale francmasoneriei şi banului iudaic lucrează mai departe pentru nimicirea neamului românesc.

Au reuşit să introducă în Guvernul Național Legionar înşelând pe Domnul General Ion Antonescu, oameni de-ai lor, care încearcă să sape prăpastia între Armată şi Legiune.

Oare nu vom lupta cot la cot pentru refacerea granițelor?

Oare nu luptăm împreună pentru consolidarea Patriei Noastre?

Dacă e vorba de tras cu armă, să nu facem jocul unii din alții; avem, ştiți bine, în cine trage.

Din neînțelegerea dintre noi iudaismul şi francmasonii profită.

Armată şi Legiune, Uneşte-te!

Pentru România Legionară

Trăiască Legiunea şi Căpitanul.

[illegible]

DOCUMENTUL NR. 3 - **ediția specială a ziarului *"Biruința noastră"***, datată miercuri, 22 ian. 1941 (punctul culminant al evenimentelor)

Conține apeluri pentru a salva țara de "călăii neamului" care *"vor simți ascuțişul paloşului legionar"*, avertizându-i totodată pe călăi: *"Înțelegeți că un singur semn al marelui nostru Comandant Horia Sima şi de ajuns ca să vă trimitem în fundul iadului lângă iubitul vostru Călinescu & Co."*

1 LEU **EDIȚIE SPECIALA!** MIERCURI 22 IANUARIE 1941

BIRUINȚĂ noastră

COTIDIAN DE INFORMAȚIE ŞI REPORTAJ

SUS FRUNTILE, LEGIONARI!

"Nu poate nimeni să omoare atâția dintre noi câți suntem în stare să murim pentru credința noastră."

Corneliu Z. Codreanu

Pe pagina a doua, sub titlul de o şchioapă *"Armata e cu noi!"* se dau exemple de un rând: la Tecuci aviația e de partea legionarilor, la Constanța - toată armata şi marina, la Craiova – 3/4 din efectivele armatei, la Iaşi – corpul IV armată, la Braşov – armata gen. Dragalina.

Ori invingem, ori murim

ARMATA E CU NOI

CAMARAZI!

BIRUINȚA

Şi cam atât...

Cu alte cuvinte, Sima sperase, probabil, ca diferitele corpuri de armată să se lupte între ele, şi să fie victorioase cele trecute de partea lui?!

Se mai menționează: *"Nu facem evoluție, ci revoluție. **În revoluția pe care am pornit-o în seara zilei de 19 ianuarie** ...", "În prezent Prefectura Poliției, Prefectura județului **sunt în mâinile celor care o merită. Legionarii stau neclintiți.**"*

Apare şi portretul "Comandantului", Horia Sima (care, "brav", comanda din ascunziş, prin intermediari, deşi ar fi trebuit, dată fiind funcţia sa supremă de comandant al Legiunii, să se afle în prima linie a protestatarilor sau să ordone încetarea protestelor).

Interesant este că poza îl prezintă într-o cămaşă albă, cu cravată şi haină, iar nu în uniforma sa de zi cu zi din timpul guvernării, cămaşa verde cu centură şi diagonală, deşi evenimentele erau în plină amploare, înregistrându-se victime.

DOCUMENTUL NR. 4 - semnat ... "*Comandamentul ad-interim al Mişcării Legionare*" (?!) - notabil că nu se spune din cine era format

Manifestul este cu siguranţă din seara de 22 ian. 1941 pentru că revendicările imperative din manifestele precedente sunt înlocuite cu un mesaj patetic adresat gen. Antonescu:

"*Opriţi masacrul! (...) Aţi îmbrăcat cămaşa verde. Sunteţi Şeful Regimului Legionar. (...) În ultim ceas, vă rugăm opriţi dezastrul. Vorbiţi făţiş şi fără intermediari cu comandanţii noştri.*"

Uluitor! Ca şi cum Antonescu ar fi stat ascuns şi ar fi vorbit prin intermediari, nu Sima! Nu mai este cazul de alte comentarii...

Domnule General,

Opriţi masacrul! Râd duşmanii. Jubilează jidanii! Ne desconsideră prietenii.

Pentru jertfa Căpitanului şi a miilor de martiri, este păcat ca Soldaţii români să risipească sânge de legionar.

A-ţi îmbrăcat cămaşa verde. Sunteţi Şeful Regimului Legionar. Nu daţi ocazie Londrei, să trâmbiţeze în lume că Tatăl îşi împuşcă singur copii.

In ultim ceas, vă rugăm opriţi dezastrul. Vorbiţi făţiş şi fără intermediari cu comandanţii noştrii.

COMANDAMENTUL AD-INTERIM AL MIŞCĂRII LEGIONARE

Marele Stat Major

COMUNICAT

ţară s'a răspândit prin p
e şi radio,un manifest int
MATA E CU NOI" în ca

Pretutindeni, Armata îşi face dato

In toată ţara, autoritatea de stat
la ordinele Generalului Antonescu, cu ex
rezistenţe locale în curs de lichidare.

Populaţia sa-şi pastreze
şi sa aiba încredere.

DOCUMENTUL NR. 5 - comunicat al Marelui Stat Major

Nici vorbă de "*Armata e cu noi!*" din ziarul "*Biruinţa noastră*" prezentat mai sus, ci invers, "de la ... extaz, la ... agonie": se dă cea mai categorică dezminţire.

Concluzionând, legionarii au fost victimele incapacităţii dovedite a lui Sima de a conduce, de a lua o decizie bună în timp util, au fost victimele ambiţiei sale (total nejustificate prin vreo calitate) de a deţine puterea nu numai în Legiune, ci şi în stat.

Corneliu Zelea Codreanu nu considera în 1937 Mişcarea pregătită pentru a guverna, apreciind că i-ar mai fi fost necesari încă vreo patru ani, fără prigoane, la adăpostul unei guvernări naţionaliste, pentru ca să-şi definitiveze pregătirea cadrelor (hotărâse chiar înfiinţarea unei şcoli de primari şi prefecţi legionari).

Horia Sima s-a considerat pregătit în 1940, cu 90% din elita legionară decimată (după propria mărturisire – "*Sfârşitul unei domnii sângeroase*"), iar rezultatul n-a întârziat să se arate... 4 luni au fost suficiente. Sima a părăsit ţara în portbagajul maşinii lui Andreas Schmidt, reprezentantul etnicilor germani din România, declanşând o nouă prigoană pentru cei ce mai rămăseseră din legendara Legiune a Căpitanului, lăsând în urmă mii de familii în suferinţă şi mii de legionari condamnaţi la ani grei şi mulţi de puşcărie, inclusiv elevi de liceu (fraţi de Cruce)...

Divergenţele între Sima şi ceilalţi camarazi refugiaţi în străinătate nu au întârziat să apară. Părăsit (în 1954) de aproape toţi, a continuat să se considere şeful unei Mişcări care, de fapt, nu mai exista: cele câteva sute de legionari plecaţi din ţară şi răzleţiţi în lume, care nu-l mai recunoşteau ca şef, şi miile de camarazi închişi zeci de ani în temniţele antonesciene şi comuniste nu puteau reprezenta, practic, o Mişcare în adevăratul sens al cuvântului. Dar Sima a continuat să dea ordine fanteziste, să trimită "trăsnete şi fulgere" celor dezgustaţi de el, să ţină predici moralizatoare (lupul moralist!) şi să-şi ridice osanale.

E. Ghika

***

Invitaţie

Dacă doriţi să citiţi CĂRŢI LEGIONARE pentru cunoaşterea ADEVĂRULUI ISTORIC, şi nu puteţi procura aceste cărţi, aveţi posibilitatea de a le împrumuta de la sediul nostru.

Vă aşteptăm cu drag!

VĂ RECOMANDĂM (SPICUIRI):

CORNELIU ZELEA CODREANU: *Pentru legionari, Circulări şi manifeste, Cărticica şefului de cuib, Compendiu – doctrina Mişcării Legionare*
ION I. MOŢA: *Cranii de lemn*
VASILE MARIN: *Crez de generaţie*
GHEORGHE ISTRATE: *Frăţia de Cruce*
ION DUMITRESCU-BORŞA: *Cal troian intra muros (Memorii legionare), Cea mai mare jertfă legionară*
VIRGIL IONESCU: *Memorii*
ALECU CANTACUZINO: *Opere*
CONSTANTIN PAPANACE: *Fără Căpitan, Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară, Evocări, Destinul unei generaţii*
DUILIU SFINŢESCU - *Răspuns dat tinerilor*
ŞTEFAN PALAGHIŢĂ: *Garda de Fier spre reînvierea României*
RADU GYR: *Poezii*
ION BANEA: *Rânduri către generaţia noastră, Căpitanul*
VICTOR PUIU GÂRCINEANU: *Din lumea legionară*
TRAIAN HERSENI: *Mişcarea Legionară şi ţărănimea, Mişcarea Legionară şi muncitorimea*
DUMITRU BANEA: *Acuzat, martor şi apărător*
NICOLAE ARNĂUTU: *Amintiri*
CONSTANTIN DUMITRESCU-ZĂPADĂ: *Trădătorul*
ŞERBAN MILCOVEANU: *Prof. Nae Ionescu, Cinci testamente istorice, C. Z. Codreanu altceva decât H. Sima, Învierea, Războiul dintre stat şi naţiune ş.a.*
NAE TUDORICĂ: *Mărturisiri în duhul adevărului*
TUDOR CUCU: *Din prigoane în prigoane; Totul Pentru Ţară, Neam şi Dumnezeu; Totul Pentru Ţară, nimic pentru noi*
IONEL ZEANA: *Golgota românească*
ANA MARIA MARIN: *Pe poarta cea sfărâmtă*
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919 - 1939)
EUGEN WEBER: *Dreapta românească*
ARMIN HEINEN: *Legiunea "Arhanghelul Mihail"*
GH. BUZATU: *O radiografie a dreptei româneşti*

ş.a.

Continuăm publicarea istoriei provinciilor româneşti deoarece am constatat că mulți, prea mulți tineri nu cunosc istoria națională, manualele alternative contribuind masiv la formarea unei generații confuze, dezrădăcinate, fără Neam, Patrie şi Dumnezeu.

DOBROGEA

Străvechi pământ românesc, Dobrogea este o parte integrantă a vetrei carpato-danubiano-pontică locuită încă din paleoliticul mijlociu dacă nu chiar şi mai dinainte. Cercetările arheologice au scos la iveală activități omeneşti, unelte din piatră cioplită, urme de aşezări, de avere, de unelte pentru prelucrarea lemnului, a cărnii ş.a. Pe parcursul timpului, tehnica de prelucrare a pietrei s-a îmbunătățit, şi odată cu aceasta s-a accentuat şi procesul antropogenetic în cadrul căruia făptura umană a căpătat atribute fiziologice şi fizice superioare. Au fost puse în valoare legăturile ginților dobrogene cu cele din nordul Dunării. În neolitic (cca. 3500-2000 î.Hr.) mărturiile arheologice sunt mai abundente. Aşezările umane sunt mai complexe, mai dezvoltate, mai durabil locuite. Este perioada în care s-au găsit urme de înaltă expresivitate artistică, cum ar fi de pildă Gânditorul şi Femeia, reprezentări antropomorfice ale căror trăsături de autentică originalitate şi de înalt rafinament le conferă atributul de capodopere ale artei neolitice. Celebra cultură **Hamangia** a mai produs şi alte creații cu bogate valențe artistice, idoli din lut ars, ceramică cu forme variate şi original decorate, podoabe de cupru, figurine cel mai adesea legate de cultul fecundității şi al fertilității.

Triburile trace

Geto-dacii

Începând cu mileniul III î.Hr. triburile nomade se amestecă cu populațiile băştinaşe şi odată cu aceasta apar mari transformări de natură social culturală, etnică şi lingvistică, care dau naştere primelor etape ale formării triburilor trace. Ethosul tracic s-a format într-o vastă regiune cuprinsă între munții Rhodopi, Carpații nordici, Marea Neagră şi Tisa.

Din masa nordică a tracilor, triburile geto-dacice s-au individualizat în spațiul carpato-danubiano-pontic (adică şi în Dobrogea). Cele mai vechi ştiri scrise despre această zonă au rămas de la istoricul şi geograful grec Hecateu din Milet (cca. 540-470 î.Hr.) care i-a menționat pe tirizi şi pe crobizi (triburi getice) ca locuind aici. Alte informații prețioase despre traci şi geți ne-au venit de la istoricul grec Herodot (484-425 î.Hr.) care amintind de campania dusă de Darius I (521-485 î.Hr.) împotriva sciților îi arată pe geții "*care se cred nemuritori*" ca fiind "*cei mai viteji şi cei mai drepți dintre traci*".

Coloniile greceşti

Apariția şi stabilirea grecilor pe coasta de apus a Mării Negre s-a petrecut aprox. între sec. VII şi V î.Hr. când au luat naştere colonii, din care pe malul românesc amintim: Histria, Callatis (Mangalia de azi), Tomis (azi Constanța).

Descoperirile arheologice au pus în evidență relațiile de schimb ale negustorilor şi celorlalți locuitori greci cu populația autohtonă a geților; relațiile dintre cele două civilizații au dus la dezvoltarea social economică şi în interiorul regiunii pe tot parcursul Dunării inferioare s-au întemeiat noi oraşe, ca de pildă Axiopolis (Cernavodă azi).

Importantele transformări, consecință directă a dezvoltării factorilor locali au atras interesul populațiilor scitice aflate în apropiere care pătrund spre sudul regiunii în special pe zona litoralului.

De la sciții aflați între Dunărea Inferioară şi Mare a rămas denumirea de Sciția Minor (Sciția Mică) pentru a o deosebi de marea zonă a sciților nord-pontici.

Macedonenii

Au urmat lupte cu forțele băştinaşe în ajutorul cărora intervine regele macedonean Filip al II-lea (359-336 î.Hr.) care înfrângând pe sciți dobândeşte supremația asupra întregului teritoriu până la gurile Dunării.

Fiul acestuia, Alexandru cel Mare (Alexandru Macedon) întăreşte pozițiile cucerite de tatăl său. Moartea lui Alexandru şi înfrângerea gen. macedonean Lisimah autoproclamat rege al Traciei au creat condiții pentru izgonirea macedonenilor.

Curând însă în jurul anului 280 î.Hr. şi-au făcut apariția în Balcani şi în N-V Sciției Mici neamurile celților care au trecut mai departe şi numai puținii rămaşi s-au topit în populația locală.

Adâncirea divergențelor sociale au dus la noi forme de organizare, cu comandanți puternici, regi de triburi, uniuni tribale, cu cei ce se vor numi basilei. Istoria a înregistrat nume de astfel de basilei: Rhemaxos, Zoltes, Moskon, Oroles şi alții, toți **căpetenii geto-dace**.

Expansiunea Imperiului Roman

Din sudul balcanic apare o nouă şi mare forță care va determina modificări profunde în peisajul istoric dunărean: expansiunea Imperiului Roman. Spațiul geto-dac de la Dunărea Mijlocie şi Inferioară este tot mai amenințat. Profitând de o serie complexă de evenimente istorice, în anul 168 î.Hr. legiunile romane au intrat în contact cu populațiile din nordul Balcanilor, instaurând hegemonia necontestată în regiune. În avântul lor de cuceritori au fost reprimate răscoalele antiromane şi în toată zona Dunării Inferioare a fost instalată o puternică bază militară.

Burebista

Unind triburile geto-dace din regiunile intra şi extra carpatice, Burebista (62 - 44 î.Hr.) pune bazele unui stat centralizat care, după mărturiile istoricilor greci şi romani, a ajuns să fie "*temut şi de romani*". Sub conducerea lui au fost cucerite coloniile greceşti de pe litoralul Mării Negre, fiind, potrivit unui text descoperit în Dionysopolis (azi Balcic), "*cel dintâi şi cel mai puternic dintre toți regii care au domnit peste Tracia, stăpânind tot ținutul de dincoace şi de dincolo de fluviu*". Moartea lui Burebista, asasinat ca şi Caesar, face ca statul întemeiat de el să se destrame.

Regii daci care i-au urmat s-au dovedit destoinici şi îndrăzneți, amestecându-se şi în treburile interne ale Imperiului Roman. Superioritatea militară şi abilitatea politică au triumfat în final.

Supraveghere militară romană

Dobrogea a intrat sub supravegherea militară a Imperiului Roman, iar cetățile greceşti au fost legate de Imperiu printr-un sistem de tratate şi alianțe. Între anii 8 - 18 d.Hr., din ordinul împăratului Augustus a fost exilat la Tomis marele poet latin Publius Ovidius Naso. Trăind printre greci şi geți, Ovidius a scris *Tristia* (*Tristele*) şi *Epistulae ex Ponto* (*Scrisori din Pont*) şi, după unele informații, ar fi scris poeme şi în limba daco-getă, care însă s-au pierdut.

În anul 46, **Dobrogea, Scitia Minor** a fost anexată provinciei Moesia, fiind supusă unui intens proces de romanizare. Urmează o perioadă de timp în care dacii aliaţi cu triburi interesate în lupta antiromană trec în mai multe rânduri Dunărea, atacând forţele imperiale.

Decebal

Luptele dintre romani şi daci continuă sub viteazul rege Decebal care este înfrânt în cele două mari războaie conduse de însuşi împăratul Traian. În S-V Dobrogei, în com. Adamclisi s-a desfăşurat una din cele mai sângeroase bătălii. Columna de la Roma şi Monumentul triumfal ridicat prin 109 pe locul luptelor sunt mărturii ale marii încleştări ce s-a desfăşurat acolo. Aproape de monument a fost ridicată cetatea Tropaeum Traiani, devenită peste câtiva ani important centru.

Simbioza latino-autohtonă

Importanţa strategică a Dobrogei l-a făcut pe Traian să întărească apărarea regiunii cu legiuni romane la Durostorum (Silistra) şi la Troesmis (jud. Tulcea), iar mai târziu la Tomis, Capidava şi alte localităţi. Este perioada din care începe desfăşurarea procesului de integrare a noii provincii în imperiu şi, odată cu aceasta, se adânceşte şi simbioza latino-autohtonă, proces complex şi de durată început în sec. II. Sub puterea romană, Moesia Inferioară cunoaşte o mare înflorire comercială, agricolă, se construiesc drumuri ş.a. Noi unităţi militare romane şi-au construit tabere, castre şi în jurul lor, încetul cu încetul, s-au închegat sate, unele dintre ele devenite mai apoi oraşe, precum Dionysopolis (Balcic), Durostorum (Silistra), Transmansca (Turtucaia) şi multe altele.

Creştinismul – Sf. Apostol Andrei

Începuturile creştinismului au coincis la noi cu însăşi formarea neamului. Mărturisirea Legii lui Iisus şi a Evangheliei a fost una din însuşirile lui sufleteşti de căpetenie.

Memoria locului precum şi unele însemnări rămase de la Sfinţii Părinţi creştini stau mărturie că în Sciţia Minor, în Dobrogea, a propovăduit şi a încreştinat Sf. Apostol Andrei, primul chemat la Mântuitorul, fratele mai mic al Sf. Apostol Petru. Peştera Sf. Apostol Andrei şi cele două mici ape curgătoare, izvorul care îi poartă numele, sunt locurile unde au fost botezaţi întru Hristos primii creştini din Dobrogea (nu departe de monumentul de la Adamclisi).

Continuitatea daco-romană a fost întărită şi de răspândirea creştinismului. Descoperiri cu caracter creştin, nume de biserici găsite la Adamclisi, Tomis şi în alte părţi, obiecte de cult, inscripţii creştine sunt numai unele din mărturiile care atestă răspândirea noii religii. Dobrogea a dat şi un număr impresionant de martiri care s-au jertfit pe altarul credinţei. La Nicoliţel au fost martirizaţi patru misionari, au fost martirizaţi şi la Axiopolis, Dinogeţia, Noviodinum; la Durostorum a fiinţat o episcopie, la Tomis la fel. În Dobrogea s-a născut un important călugăr, unul din Părinţii Bisericii, Ioan Cassian (360-430 d. Hr.); unui călugăr erudit dobrogean Dionisie Exiguus (căruia i se mai spune şi Dionisie Românul sau Dionisie Smeritul) îi aparţinea întocmirea calendarului creştin conform datei de naştere a Mântuitorului nostru, Era întrupării, Anno Domini (A. D.) Tot eruditului călugăr i-a revenit rezolvarea unei probleme spinoase a acelui timp, şi anume fixarea datei de sărbătorire a Paştilor, problemă care ameninţa unitatea Bisericii, împăcându-se astfel legile astronomice cu textele biblice.

Invaziile triburilor germanice, slave şi a celor asiatice peste teritoriul Daciei romanizate şi-au găsit un culoar de trecere şi peste pământul dobrogean, începând cu Delta, cu vadul îngust de la Isaccea, prin capătul Balcanilor. În faţa acestor situaţii s-a modificat şi structura politică, administrativă, militară, economică, socială, ideologică a Imperiului.

Imperiul roman de Apus se va prăbuşi sub loviturile barbarilor germanici (476). Imperiul roman de răsărit cu capitala la Constantinopol, într-un efort care s-a întins pe mai multe secole, şi-a menţinut forţa, cedând şi el treptat până la data fatidică, 1453, când vechiul Bizanţ este cucerit de turcii osmanlâi marcând astfel şi sfârşitul lumii vechi în acea parte a lumii.

Cu reformele împăratului Heraclius (610-641) se inaugurează o mare restructurare administrativă şi militară a imperiului, Scitia Minor s-a integrat în Thema, Dioceza Traciei, care cuprindea 15 oraşe printre care Dionysopolis (Balcic), Callatis (Mangalia), Durostorum (Silistra), Tomis (Constanţa), Axiopolis (Cernavodă), Noviodunum (Isaccea), centrul provinciei rămânând la Durostorum.

Românii şi aromânii

O dată încărcată de semnificaţie istorică trebuie reţinută: 212, an în care împăratul Caracalla a emis faimosul edict prin care toţi cetăţenii din imperiu, deci şi daco-geţilor li s-a acordat cetăţenia romană, devenind astfel romani, cu timpul români şi aromâni. Integrarea lor, precum şi a celorlalţi traci, a făcut posibilă ascensiunea acestora la cea mai mare funcţie în stat, adică la cea de imperator (împărat).

Istoricii care au studiat perioada au arătat că din cei 80 de împăraţi, 40 au fost de origine traco-romană, din care unii s-au născut în Moesia Inferioară.

Începutul evului mediu timpuriu în Dobrogea cunoaşte prezenţa unui Dimitrie Jupan (probabil în jurul anului 943), a unuia numit Tatos (tot la finele sec X).

Spre sfârşitul sec XII, datorită nemulţumirilor izvorâte din greaua dominaţie bizantină, a avut loc o mare răscoală populară la care a participat în mare măsură populaţia valahă având conducători pe fraţii Petru şi Asan. Succesul răscoalei a obligat curtea imperială să recunoască independenţa statului Asăneştilor, cu numele iniţial de Valahia care sub Ioniţă şi sub Ioan Asan al II-lea (1218-1241) atinge culmea puterii. **Statul româno-bulgar s-a întins de la Adriatica la Marea Neagră cuprinzând şi Dobrogea. Ascensiunea statului a fost întreruptă de marea invazie a tătarilor din 1241 care şi-au instaurat dominaţia în sudul Dobrogei.**

Dezvoltarea rapidă a Dobrogei a determinat constituţia în sud a unor formaţii autonom cu caracter statal. În 1350 un stat bine consolidat îl avea conducător pe Balica, apoi în 1354 pe **Dobrotici (de unde foarte probabil a rămas numele de Dobrogea)** şi între 1386-1388 pe Ivanco, care continuă lupta antiotomană. În 1388 Silistra e cucerită de turci.

Basarab I întemeietorul şi urmaşul lui Nicolae Alexandru Basarab au stăpânit nordul Dobrogei.

Unirea Dobrogei cu Ţara Românească - Mircea

Victoriile turceşti sunt însă repede anulate de Mircea cel Bătrân care izgoneşte pe turci şi uneşte într-o ţară pe românii din Dobrogea cu cei din Ţara Românească. Documentele probează incontestabil că Mircea era stăpân în Dobrogea - însuşi titlul lui o afirmă: *„Io Mircea, mare Voievod şi Domn cu mila lui Dumnezeu şi cu darul lui Dumnezeu stăpânind şi domnind toată ţara Ungrovlahiei şi părţile de peste munţi, încă spre părţile tătăreşti şi Amlaşului şi Făgăraşului herţeg şi Banatului de Severin, domn de amândouă părţile de peste toată Dunărea şi până la Marea cea Mare şi cetăţii Dirstorului stăpânitor"* (Dîrstor-Silistra)

Cucerirea Dobrogei de turci

În timpul luptelor care au urmat, după căderea în luptă a lui Mihai Voievod, fiul marelui Mircea, Dobrogea e cucerită de turci (1420). Ulterior au fost încercări de recucerire a teritoriului dobrogean de către Mihai Viteazul şi Radu Şerban.

Regiunea era un mozaic de etnii: tătari, cerchezi, armeni, evrei, greci, bulgari, totuşi populaţia majoritară o forma românii. Numărul lor va creşte mereu datorită în principal transhumanţei oierilor din Transilvania. În urma războaielor ruso-turce din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea şi din prima jumătate a celui al XIX-lea, Dobrogea a fost inclusă în Paşalâcul Dunării din care făcea parte şi Bulgaria. Dobrogea a rămas otomană până la 1877.

Independenţa României

Prin Pacea de la San Ştefano urmată de Congresul de la Berlin (1878) s-a recunoscut independenţa României, Serbiei şi Muntenegrului cât şi autonomia Bulgariei. Articolul 46 din Tratatul încheiat făcea specificaţia că României îi reveneau *"insulele formând Delta Dunării, sangiacul Tulcei..."*, cât şi ţinutul *"situat la sudul Dobrogei, până la o linie care, plecând de la răsărit de Silistra, răspunde la Marea Neagră, la miazăzi de Mangalia."*

Şi de această dată, Imperiul de la Răsărit şi-a arătat felonia. Contrar înţelegerilor din aug. 1876 dintre guvernul român şi cel rus, ni s-a impus ca în schimbul Dobrogei, Rusia să încorporeze din nou judeţele din sudul Basarabiei: Bolgrad, Cahul şi Ismail retrocedate Moldovei prin Tratatul de la Paris din 1856. Perioada care a urmat până în 1918 a fost marcată de eforturile care vizau dezvoltarea Dobrogei şi integrarea organică a provinciei la statul român.

În 1913, după cel de-al doilea război balcanic, JUDEŢELE DIN SUDUL DOBROGEI, DUROSTOR şi CALIACRA, teritoriul cunoscut sub numele de CADRILATER, au revenit la patria mamă, la România.

(continuare în numărul viitor)

Radu Constantin

Calendar legionar

13 ianuarie

Comemorarea a doi cruciaţi moderni:

Ion Moţa

1902 – 13 ian. 1937

Avocat, doctor în Drept, publicist

Comandant legionar al Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar)

Unul dintre fondatorii Legiunii *Arhanghelul Mihail*

Primul şef al *Frăţiilor de Cruce* pe ţară (1924-1932)

Şeful legionar al regiunii Muntenia

Născut la 5 iulie 1902 la Orăştie ca fiu al protopopului Ioan Moţa, unul dintre fruntaşii ardeleni în lupta de dezrobire naţională, editor al ziarelor populare *Libertatea*, *Foaia Interesantă* şi *Foaia Plugarului*

A urmat Facultatea de Drept din Cluj, fiind **unul dintre conducătorii Mişcării Studenţeşti de la 1922;** preşedinte ales al Centrului Studenţesc *Petru Maior* din Cluj (1923)

A înfiinţat **organizaţia de luptă naţionalistă-politică "*Acţiunea Românească*"** împreună cu prof. Ion Cătuneanu, Iuliu Haţegan şi av. Emil Vasiliu-Cluj

Licenţiat al Facultăţii de Drept din Iaşi, doctor în Drept la Sorbona

Unul dintre fondatorii Legiunii, alături de Corneliu Zelea Codreanu, Radu Mironovici, Ilie Gârneaţă, Corneliu Georgescu, a fost şef al Frăţiilor de Cruce pe ţară (1924-1932), devenind comandant legionar al Bunei Vestiri şi şeful legionar al regiunii Muntenia

Cel mai apropiat şi iubit colaborator al Căpitanului, fiindu-i alături în toate momentele

Colaborator la numeroase publicaţii naţionaliste: *Cuvântul Studenţesc, Crai Nou, Axa, Cuvântul Argeşului, România Creştină, Vestitorii* ş.a.

OPERA:

Liga Naţiunilor (idealul, viciile şi primejdia ei) - Ed. Institutului de Arte Grafice Bica din Bucureşti, 1930; *La securité juridique dans la Societé des Nations* - teza de doctorat – Tipogr. Bibliotecii Centrului de Studii a Centrului Studenţesc Bucureşti, 1932;

CRANII DE LEMN - Ed. *Totul Pentru Ţară*, Sibiu, 1936;

Testament - Tipografia Isvor, Bucureşti, 1937 (postum); *Corespondenţa cu serviciul mondial* 1934-1936 (publicată postum), colecţia *Biblioteca Verde*, Salo (Italia).

Vasile Marin

1902 – 13 ian. 1937

Avocat, doctor în Drept, publicist

Comandant legionar

Şeful Organizaţiei de Bucureşti şi Ilfov a Partidului *"Totul Pentru Ţară"* (expresia politică a Mişcării)

Comandant legionar al Bunei Vestiri post-mortem

Născut la 29 ian. 1904 în Bucureşti, a urmat Facultatea de Drept din cadrul Universităţii Bucureşti, fiind licenţiat în 1927

Secretar ministerial la Roma şi şef de cabinet la Preşedinţia Consiliului de Miniştri (1928), avocat al Ministerului de Industrie şi Comerţ (1931)

Doctor în Drept la Universitatea din Bucureşti (1932)

În 1932 a cunoscut Mişcarea Legionară, a demisionat din slujba pe care o ocupa şi a devenit legionar, membru al prestigioasei grupări intelectuale legionare *Axa*

Colaborator al prestigioaselor publicaţii naţionaliste: *Cuvântul* (director Nae Ionescu) - unde a fost şi redactor, *Calendarul* (director Nichifor Crainic), *Axa* (director Mihail Polihroniade), a fondat şi condus revista *Vestitorii* apărută la Bucureşti, împreună cu comandantul legionar şi doctor economist Gheorghe Ciorogaru.

Autoritate în domeniul doctrinei legionare prin claritatea expunerii, precizia, informarea amplă, puterea de sinteză şi asimilarea profundă a ideilor naţionaliste şi creştine

Membru al Contenciosului Legionar, apărător strălucit, fără remuneraţie, al legionarilor în procese

A devenit comandant legionar în 1935

Şeful taberei legionare de muncă de la Hotarele (jud. Ilfov) - 1936

Şeful Organizaţiei de Bucureşti şi Ilfov a Partidului "*Totul Pentru Ţară*"

OPERA:

Fascismul (teza de doctorat susţinută la Facultatea de Drept a Universităţii Bucureşti), 1932;

CUVINTE PENTRU STUDENŢI, Bucureşti, 1937;

CREZ DE GENERAŢIE - tipografia "Bucovina", Bucureşti, 1937.

Ororile săvârşite de comunişti în războiul civil declanşat în Spania i-au cutremurat pe legionari: bisericile arse, altarele profanate, preoţii schingiuiţi şi ucişi cu miile.

În toamna anului 1936 o echipă formată din şapte comandanţi legionari şi condusă de gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul a plecat voluntar pe frontul din Spania, ca să lupte pentru creştinătate alături de naţionaliştii spanioli conduşi de gen. Franco, împotriva trupelor comuniste.

Echipa legionară plecată pe frontul antibolşevic spaniol

De la stânga la dreapta: gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, Ion Moţa, Gh. Clime, Niculae Totu, Bănică Dobre, Alecu Cantacuzino, Vasile Marin, iar în faţă – preot Ion Dumitrescu-Borşa

Ion Moţa şi Vasile Marin au murit ca eroi la Majadahonda, lângă Madrid, la 13 ian. 1937, fiind decoraţi de gen. Franco.

Trenul mortuar cu trupurile neînsufleţite ale celor doi eroi a făcut înconjurul ţării, fiind aşteptat în toate gările de mulţimi de oameni plângând. Au fost prohodiţi la Biserica Sf. Ilie Gorgani de pe str. Silfidelor din Bucureşti (lângă sediul central de atunci al Mişcării), de un sobor de 200 de preoţi.

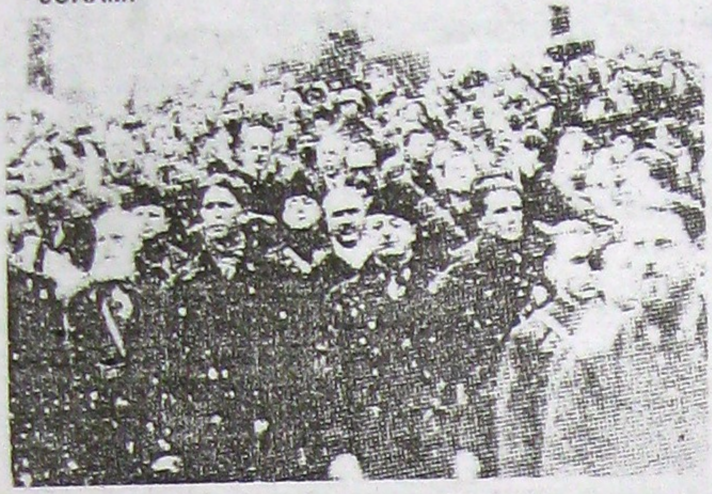
CĂPITANUL a formulat JURĂMÂNTUL GRADELOR LEGIONARE şi elita legionară a jurat pe trupurile lor:

"Ori de câte ori am fost în faţa unei jertfe legionare mi-am spus: Ce îngrozitor ar fi, ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor, să se instituiască o castă biruitoare, căreia să i se deschidă porţile către viaţa afacerilor, a loviturilor fantastice, a furturilor, a îmbuibărilor, a exploatării altora. (...)

De aceea veți jura că ați înțeles, că a fi elită legionară, în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta și a învinge, ci înseamnă: permanenta jertfire de sine în slujba Neamului, că ideea de elită este legată de ideea de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră și severă a vieții, că unde încetează jertfirea de sine acolo încetează elita legionară.

Să apărăm Mișcarea Legionară, cu toată puterea noastră, împotriva a tot ce ar putea s-o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar, înalta linie morală.

JURĂM!"

Căpitanul

Mausoleul Moța – Marin

Ion Moța și Vasile Marin au fost înhumați la mausoleul de la Casa Verde, la 13 febr. 1937, conduși pe ultimul drum de o jumătate de milion de oameni, de zece mii de legionari în cămăși verzi și de o coloană de legionari care s-a deplasat pe tot traseul încolonată sub formă de cruce. Pe o vreme geroasă convoiul perfect organizat a mers pe jos din centru, de la Biserica Sf. Ilie Gorgani, până în Bucureștii noi, la Casa Verde. Înmormântarea celor doi cruciați moderni a fost una din cele mai grandioase ceremonii din Bucureștiul de atunci.

În memoria lor s-a ridicat la Majadahonda, în 1970, un monument de granit înconjurat de steaguri tricolore.

***

Fiul lui Ion Moța, distinsul ing. MIHAI MOȚA, s-a stins din viață tot la 13 ianuarie 1992. Dumnezeu să-l odihnească!

***

"Acțiunea Română" a organizat, ca în fiecare an, un parastas pentru veșnica pomenire a legendarilor ION MOȚA și VASILE MARIN, precum și a *fiului lui Ion Moța, Mihăiaș Moța*.

În cadrul aceleiași slujbe l-am pomenit și pe neuitatul nostru mentor și camarad, dr. IONEL ZEANA, trecut în veșnicie în urmă cu un an, la 8 ian. 2002.

În ciuda vremii geroase, biserica a fost plină de camarazi și de oameni veniți pentru a cinsti memoria lor, iar cei doi preoți și cei trei cântăreți ai Bisericii Dichiu au impresionat prin frumusețea și căldura slujbei.

Comemorarea a avut loc, de data aceasta, la Biserica Dichiu (str. Icoanei nr. 73), lângă sediul nostru, sâmbătă, 10 ian. 2004, la ora 11^{00}.

***

50 de ani de la sancționarea epigonului Căpitanului, H. Sima, în baza jurământului depus de gradele legionare pe trupurile lui Moța și Marin :

"Să apărăm Mișcarea Legionară, cu toată puterea noastră, împotriva a tot ce ar putea s-o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar, înalta linie morală.

JURĂM!"

Anul acesta se împlinește o jumătate de secol de când fostul Comandant al Mișcării, Horia Sima, a fost "*decăzut din orice funcțiune în cadrul Mișcării, fără drept de a mai vorbi în numele ei*", de către TOATE GRADELE LEGIONARE FORMATE DE CĂPITAN și aflate în refugiu în străinătate, întrunite în consiliu la **Majadahonda, în 1954.** În fruntea acestora s-a aflat singurul fondator al Legiunii aflat în străinătate, ILIE GÂRNEAȚĂ și comandanții legionari VASILE IASINSCHI și CONST. PAPANACE.

Locul în care s-a luat această hotărâre irevocabilă a fost chiar locul unde Ion Moța și Vasile Marin și-au vărsat sângele pentru apărarea Crucii, MAJADAHONDA, și temeiul în care HORIA SIMA n-a mai fost acceptat ca șef al Mișcării l-au constituit tocmai ABATERILE SALE GRAVE ȘI REPETATE DE LA JURĂMÂNTUL GRADELOR LEGIONARE. **Această hotărâre a fost luată pentru readucerea Mișcării pe linia Căpitanului, de la care fusese abătută în ultimii ani de H. Sima.**

Aproape toți șefii legionari din țară, în frunte cu celălalt fondator al Legiunii rămas în viață și singurul aflat în țară, RADU MIRONOVICI, îl contestaseră chiar dinainte pe Horia Sima, dar, aflați în închisorile comuniste și apoi, după eliberare, urmăriți și prigoniți, nu s-au putut manifesta decât după schimbarea din 1989.

Redacția

In memoriam

Dr. Ionel Zeana

1912 – 8 ian. 2003

Medic, comandant legionar

Preşedinte de onoare al "*Acţiunii Române*"

Şeful Senatului Legionar (2002)

Camaradul comandant Zeana, cel care ne-a făcut legionari într-un septembrie auriu şi luminos, de ziua Căpitanului, cel care a reuşit să închege, după zeci de ani, Senatul Legionar, azi ne priveşte din eternitate...

Spirit viu şi cald, impecabil la vârsta sa înaintată, relicvă vie a timpurilor căpităneşti, exemplu pentru toţi, mereu activ, lucid şi prezent, ne-a fost alături în toate momentele.

Deşi adversar implacabil al simiştilor, afirmând răspicat poziţia sa, nici un simist nu a îndrăznit măcar să-l contrazică.

Până în ultima clipă a vieţii a încercat să-i îndrepte pe calea Căpitanului, inclusiv invitând o parte dintre simişti (cei care păreau recuperabili) la refacerea Mişcării. Păreau doar...

A trecut un an de la Marea Întâlnire, în veşnicie, a lui Ionel Zeana cu Căpitanul... S-a stins din viaţă fulgerător, în timp ce se pregătea să iasă din casă, a doua zi după sărbătorirea zilei onomastice, asemeni unui brad retezat brusc, amintind de celebra frază legionară "*Brazii se frâng, dar nu se îndoaie*". Inima sa nobilă, atât de încercată în lunga şi chinuita viaţă pământească, a cedat. Ciclul pământesc al camaradului nostru se încheiase aşa cum îi fusese toată viaţa închinată lui Dumnezeu şi oamenilor: în tăcere, fără zvârcoliri, cu flacăra credinţei în suflet. Se spune că sunt iubiţi de Dumnezeu toţi cei care sfârşesc astfel: brusc, fără veste şi fără chinurile agoniei...

Este aceeaşi iarnă bogată în zăpadă ca atunci, aceiaşi oameni grăbiţi se perindă pe străzile îngheţate, aceiaşi pomi încremeniţi străjuiesc cimitirul. Pământul nu s-a oprit nici cât o clipire din rotaţia sa în jurul Soarelui, nu s-a despicat cerul, şi totuşi inima noastră plânge: am rămas cu toţii mai singuri.

Cuvintele sunt prea sărace pentru sufletul său nemuritor, de aceea îi vom da lui însuşi cuvântul, din nemurire:

Gorunul

Nu-s trestie bătută de-orice vânt,
Ci sunt gorun înalt, beat de azur;
Nu mă aplec cu fruntea la pământ,
Ci neclintit restriştile le-ndur.
Setos de înălţimi şi de lăstuni
Coroana verde mi-o rotesc în larg
Şi chiar când se dezlănţuie furtuni
De pieptul meu vânjos şi lat se sparg.
Cu creştetul sub fulgere şi nori
Ce-aleargă bubuind asupra mea,
Adulmec luminişul altor zori,
Încrezător în tutelara-mi stea.
Adeseori din lupte ies schilod
Şi sânger calm precum un cavaler,
Dar fruntea nu mi-o prihănesc în glod
Şi rănile mi le pansez cu cer.
Înfipt în glia ţării şi-n trecut,
Înfrunt semeţ şi viscole şi ploi
Cu fruntea sus, cu pieptul desfăcut
Şi chiar când cad, mă frâng, dar nu mă-ndoi.
Că-s binecuvântat de Cel de Sus
Şi ştiu că împlinindu-mi rostul bun,
Aşa, ca răsăritul din apus,
Din ghinda mea va creşte alt gorun.

La moartea mea

O, nu! la moartea mea voi să nu plângeţi,
Să nu vărsaţi o lacrimă măcar
Rotundă ca un pur mărgăritar,
Nici sufletul de lespezi să vi-l frângeţi!

Înalţi şi drepţi, cu frunţile în soare,
Înfipţi la căpătâi ca nişte brazi
Să fremătaţi prin viscole ca azi,
Nestăviliţi de-atâta grea chemare,

Pe fruntea mea de ceară şi de iască
S-atârne grave flamurile mari,
Ca munţii ce aşteaptă solitari
O doină şi-o baladă haiducească.

Şi drept, prin grindini şi prin vijelie,
Din pieptul vostru să ţâşnească-n joc
Iup ciocârlii spre soarele de foc
Al biruinţei care va să vie.

(*Golgota românească* – Societatea culturală *Lamura*, Bucureşti, 1995)

SCURTĂ BIOGRAFIE

Născut în com. Doleani, jud. Salonic - Macedonia, la 19 iulie 1912, s-a stabilit în ţară în 1928.

Licenţiat al Facultăţii de Medicină din Cluj

Legionar din anul 1932, autor al melodiei marşului taberelor legionare de muncă, intitulat "*Dealul Negru*" (1935), când a participat la tabăra de la Dealul Negru (munţii Apuseni), organizată din iniţiativa Centrului Studenţesc Cluj, unde s-a construit o şcoală primară pentru copiii moţilor de aici

În 1938, înainte de a fi arestat, a refuzat să participe la actele de anarhie cerute legionarilor de Horia Sima împotriva ordinului Căpitanului de linişte şi tăcere (mărturie în cartea "*Răspuns dat tinerilor...*" de Duiliu Sfinţescu)

A fost unul dintre supravieţuitorii masacrului elitei legionare din 21/22 sept. 1939, din lagărul de la Miercurea Ciuc

Participant la încercarea de revoluţie legionară de la Constanţa pentru alungarea lui Carol al II-lea de pe tron (3 sept. 1940)

Arestat în mai 1948 la Constanţa unde lucra ca medic şi condamnat la 10 ani temniţă grea, apoi la 5 ani de muncă forţată în colonia de la Periprava, a ieşit din închisoare cu opt volume de versuri compuse mental (din care a editat un volum în 1995 – "*Golgota românească*"). Abia după şase ani de la eliberarea din 1963 a fost reintegrat în drepturile de medic primar obţinute prin concurs încă din 1945.

Personalitate multilaterală, pe lângă profesiunea de medic, pe lângă lupta naţionalistă românească de o viaţă, a pictat (fiind premiat la concursul de amatori în 1977) şi a scris versuri ("*Golgota românească*" – publicare în 1995, "*Florilegiu*" – 2000) şi romanul istoric "*Vulturii Pindului*" – 2002.

Preşedinte de onoare al "*Acţiunii Române*" (din 2001) şi şef al *Senatului Legionar* (2002).

Noi, "gorunii" sădiţi de Ionel Zeana, ne vom "*pansa rănile cu cer*", vom "*fremăta prin viscole*", "*înalţi şi drepţi, cu frunţile în soare*" şi vom creşte "alţi goruni".

Dumnezeu să-l odihnească în loc cu verdeaţă!

Nicador Zelea Codreanu *Nicoleta Codrin*

Asasinarea comandantului legionar prof. Vasile Cristescu (26 ian. 1939)

Profesor universitar la Universitatea din Bucureşti, doctor în istorie, arheolog, publicist în paginile prestigioaselor publicaţii: *Cuvântul* (director Nae Ionescu), *Calendarul* (director Nichifor Crainic), *Axa* (director Mihail Polihroniade)

Comandant legionar şi şef legionar al judeţului Vlaşca

Vicepreşedinte al Partidului *"Totul Pentru Ţară"* (expresia politică a Mişcării)

Unul dintre consilierii apropiaţi ai Căpitanului; în 1936 a fost **locţiitorul Căpitanului** la sediul central al Mişcării din Gutenberg nr. 3, atunci când acesta s-a retras la Carmen Sylva pentru a scrie cartea "*Pentru legionari*"; **şef al comandamentului legionar (1938)**

- Mărturie -

Anii 1938 şi 1939 rămân în istoria Mişcării Legionare ca ani tragici pentru Mişcare şi pentru ţara noastră. La 10 febr. 1938 Carol al II-lea dădea lovitura de stat instaurând dictatura regală şi interzicând orice activitate a partidelor şi încarcerând o mare parte a elitei legionare. Se constituise **comandamentul legionar "de prigoană"** din puţinii comandanţi legionari scăpaţi de sub vigilenţa şi prigoana autorităţilor, **dar ei trebuiau să stea ascunşi pentru a nu fi arestaţi şi ei şi pentru a nu lipsi astfel organizaţia legionară de ultimii conducători. Legătura cu restul organizaţiei se făcea prin Horia Sima, un comandant legionar din Banat nu prea cunoscut.**

Făceam parte în acel timp din cuibul *Prof. N. C. Paulescu*, sub conducerea lui Toader Ioraş. „Ca urmare a interzicerii activităţii politice, am intrat clandestinitate, având ca obiectiv să arătăm tuturor oamenilor cinstiţi marea nedreptate făcută nu numai Căpitanului, ci întregului neam românesc. Dar am primit prin diferite surse sigure îndemnul categoric al Căpitanului adresat tuturor legionarilor: "*Linişte, linişte, linişte, tăcere, răbdare*". Din nefericire, **acest îndemn nu a fost urmat de HORIA SIMA. Acesta era obligat de disciplina şi ierarhia legionară (plus conştiinţa de om) să transmită ordinul Căpitanului de linişte, dar el, minţind că transmite dispoziţiile comandamentului legionar (aşa cum s-a dovedit mai târziu), dădea propriile ordine – atentate! - care au servit ca pretext organelor de represiune pentru a-şi putea pune în aplicare planul de exterminare a Mişcării.** S-a trecut la arestări masive, la torturi şi ucideri de legionari, culminând cu asasinarea Căpitanului (29/30 nov. 1938) şi cu masacrarea întregii elite legionare (21/22 sept. 1939). **Istoria Mişcării Legionare va trebui să arate "*sine ira et studio*" ("*fără ură şi părtinire*") greşelile şi trădările care au dus Legiunea la compromisuri şi compromitere.**

CAZUL OBREJA

Activitatea clandestină a cuibului nostru era îndrumată prin dispoziţiile transmise mie prin **Nichita OBREJA**, acesta fiind în legătură cu HORIA SIMA. (Deschid o paranteză în legătură cu prenumele lui Obreja, deoarece în diverse publicaţii legionare apare un Emil, Spiridon sau Simion Obreja). Noi, în cuibul nostru, îl cunoşteam sub numele de Nichita Obreja, funcţionar la Căile Ferate.) **Cu câteva zile înainte de 26 ianuarie 1939, Obreja mi-a cerut să-i găsesc un adăpost prof. Vasile Cristescu.** Imediat m-am gândit la **locuinţa surorii mele, Lucia Coterbic, căsătorită cu sculptorul Andrei Iacob**. Ei locuiau singuri pe str. Aviator Theodor Iliescu, la nr. 15, într-o vilă mică, proprietate personală. Locuinţa avea la etaj o cameră mansardată, dar confortabilă, iar strada era liniştită, aproape necirculată, cu excepţia locatarilor celorlalte vile. Această locuinţă prezenta o mare siguranţă (**tot aici se ascunsese, în cursul lunii oct. 1938, în deplină siguranţă, şi comandantul legionar Victor Dragomirescu, şeful Corpului Legionar Studenţesc**), astfel încât, la rugămintea mea, soţii Iacob **au acceptat să-l primească şi pe Vasile Cristescu, şeful comandamentului legionar "de prigoană"**.

Obreja l-a adus pe Vasile Cristescu seara, târziu. Revăzându-l pe Vasile Cristescu, pe care îl cunoscusem mai înainte la sediul legionar din str. Gutenberg, am rămas impresionat de figura lui energică de luptător. Îşi schimbase puţin înfăţişarea prin mustaţa neagră pe care o lăsase să-i crească.

Obreja mi-a spus că îi luase prof. Vasile Cristescu arma pe care o deţinea, pentru ca să i-o verifice, lăsându-i în schimb un mic revolver. Menţionez că arma pe care profesorul o deţinea şi pe care o luase Obreja era o armă renumită prin puterea şi eficacitatea ei (un Colt).

În noaptea de 26 ianuarie 1939 o echipă de poliţişti (condusă de Otto Rainer) a înconjurat casa, a pătruns în curtea din spate, forţând o uşă şi năvălind în locuinţă. O parte dintre poliţişti au intrat în salonul de la parter şi i-au obligat pe soţii Iacob să se culce cu faţa în jos pe podea, iar altă parte s-au dus la etaj şi au pătruns în camera profesorului, **împuşcându-l mortal**. Evident că acesta n-a putut să se apere cu acel mic pistol lăsat de Obreja în locul *Coltului* pe care tocmai atunci Obreja voise ... să-l verifice!

Soţii Iacob au fost arestaţi şi duşi la Prefectura Poliţiei Capitalei.

Aflând din ziare de nenorocirea întâmplată, m-am hotărât să mă duc la Prefectură şi să declar că eu sunt cel care îi adusesem la soţii Iacob pe acel "chiriaş". Fiind anchetat în timpul nopţii de către agenţi, **l-am văzut pe culoar pe Obreja! Ciudat mi s-a părut că nu am fost confruntat cu el!**

După ancheta de la Prefectură a urmat **procesul nostru la Tribunalul Militar** în faţa căruia am apărut eu şi sora mea, **lipsind Obreja** şi Andrei Iacob. **Andrei Iacob murise la câteva zile după arestare, în urma unui atac de cord,** fiind anchetat şi maltratat zilnic de către sinistrul agent de poliţie *Otto Rainer*. **La proces nu a apărut Obreja şi nici nu s-a menţionat numele lui în cursul dezbaterilor.** De atunci, rolul lui Obreja în asasinarea prof. Vasile Cristescu (prin denunţarea locuinţei şi a topografiei ei, inclusiv lipsirea acestuia de preţioasa armă de apărare) devenise clar pentru mine. **Eu am fost condamnat la un an şi jumătate închisoare pentru infracţiunea de "instigare la găzduire"**. În mai 1940 am fost eliberat după ce trecusem prin închisorile Jilava, Văcăreşti şi Galaţi.

În septembrie 1940 am reconstituit tragicul asasinat, împreună cu sora mea şi cu Mihail Cristescu (fratele lui Vasile Cristescu), şi nu ne-a fost greu să înţelegem cum se petrecuseră faptele în noaptea de 26 ianuarie 1939. Împreună cu camarazii mei din cuibul *Pravilă Nouă* am pornit în căutarea lui Obreja, pentru pedepsirea trădătorului. Acesta dispăruse şi nu era de găsit nicăieri. După instaurarea Statului Naţional Legionar, am crezut că Poliţia Legionară va întreprinde cercetări şi va face o anchetă, mai ales că la închisoarea Jilava erau închişi agenţii poliţiei fostului regim (inclusiv Otto Rainer). Nu s-a făcut nimic; nici măcar o încercare pentru aflarea adevărului, mai ales că era vorba de o problemă internă a Mişcării, de o trădare soldată cu asasinare însuşi a şefului comandamentului legionar de prigoană.

Atunci, văzând eu că timpul trece şi că Obreja nu este de găsit, **m-am adresat surorii mele care lucra acum la secretariatul Mişcării din str. Gutenberg** în calitate de dactilografă: ***"Du-te la Horia Sima şi întreabă-l ce facem în cazul Obreja."***

Redau cuvânt cu cuvânt răspunsul lui HORIA SIMA, care m-a şocat:

- Obreja este un nenorocit. A venit la mine şi mi-a căzut în genunchi ca să-l iert. LĂSAŢI-L ÎN PACE.

Mărinimie? Nici gând, pentru că nicăieri în lume nu se poate ierta complicitatea la crimă, ordonând chiar încetarea oricărei anchete! Sima pretindea că îl preocupa asanarea morală a ţării, dar nu-l interesa asanarea morală a propriei organizaţii!

A circulat insistent zvonul că lui Obreja i se întocmiseră acte false (o altă identitate) şi că fusese trimis în provincie pentru a nu fi descoperit de noi, cei care îl căutam.

Posibil ca Sima să fi fost direct interesat de asasinarea prof. V. Cristescu pentru a nu fi tras la răspundere pentru nerespectarea ordinelor de linişte.

Nicolae Coterbic, membru al Senatului Legionar

Inedit

Manuscrise legionare nepublicate

comandant legionar Constantin Papanace

STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ

(continuare din numărul trecut)

Interpretarea şi dezvoltarea stilului de luptă legionar

Căpitanul nu şi-a dezvoltat întreg stilul de luptă şi pe toate planurile.

Dar premisele acţiunii şi fundamentul moral pus arată felul de rezolvare în toate direcţiile. În aceste trăsături esenţiale stilul este bine conturat şi definitiv lămurit. Aceste trăsături largi pe care le-a fixat Căpitanul închează în forme precise spiritualitatea legionară, oferind totuşi un cadru larg de libertate pentru creaţie, fiindcă înglobează o lume.

Pentru acţiune, Căpitanul a dat cele trei jaloane pentru formularea unei judecăţi legionare: Legiunea - Neamul - Dumnezeu (ordinea naturală). Împăcarea acestor trei trepte dau garanţia unei acţiuni pe linia legionară.

- <u>Probleme de stat</u>

În mod plastic, legionarii au recurs la soluţia "*cum ar fi procedat Căpitanul într-o situaţie similară*". Cartea Căpitanului este Evanghelia. Conţine în esenţa ei adevăruri eterne. Orice interpretare a lor le strică forma, măreţia şi frumuseţea şi totuşi, pentru acţiunea politică interpretarea este necesară, pentru a acomoda aceste legi în evoluţia lor cu etapele de luptă care se vor succede.

Căpitanul, deşi a scris "*Cărticica şefului de cuib*", "*Pentru legionari*" şi *Circulările*, totuşi nu a precizat toate problemele de doctrină pentru **problemele de stat. Pe acestea intenţiona să le exprime precis în vol. al II-lea din "*Pentru legionari*", pe care îl avea în pregătire.**

Pentru ce trebuie să ştie un legionar, Căpitanul a dat multe principii şi aplicări practice în "*Cărticica şefului de cuib*" şi mai târziu în "*Pentru legionari*" şi în special în *Circulări*. Accentul în această etapă cade pe educaţie, care era făcută într-un mod temeinic, prin trăire.

Aplicarea spiritualităţii legionare nu este extinsă în toate domeniile de activitate, ci, ca şi creştinismul, se mărgineşte numai la raporturile între oameni, în organizaţie (viaţa privată). Mai târziu, în creştinism, biserica catolică a completat acest lucru, prin rezolvarea raporturilor în stat, în raport cu arta, ştiinţa etc. În cazul Mişcării, aceste raporturi ar fi fost cuprinse în vol. al II-lea, care nu a mai apucat să fie scris (Căpitanul a fost asasinat).

De aceea va fi nevoie ca din faptele lui povestite, precum şi din împrejurările şi interpretările lor, să se stabilească norme complementare pentru orientarea legionarilor. Numai prin permanenta interpretare, care să aibă în vedere esenţialul în etapele de luptă, se poate ţine pasul cu vremea.

Deci, a se evita înţepenirea în dogmă şi alunecarea în compromis, pentru că prima înseamnă sclerozare, iar cealaltă alterare.

Experienţa Bisericii trebuie avută în vedere. După răstignirea Mântuitorului, care a fixat principiile sublime ale tacticii divine, a venit Biserica, care s-a adaptat atât de mult, încât a tolerat iezuitismului - organul cel mai avansat de adaptare - să adopte în luptă toate mijloacele, inclusiv arsenalul satanic, adică o recunoaştere în fond a biruinţei răului. Deci poate exista o primejdie pe această latură a spiritului legionar. Nu este posibil altfel, sau pentru a lupta numai cu partea bună din om este nevoie de uriaşi??

Marea bună-credinţă a celor care au murit pentru a oferi credit pentru marea rea-credinţă a acelor care trăiesc călcarea jurământului legionar? Asemenea simptome s-au văzut: vezi *comparaţia făcută de unii pigmei între Căpitan şi nenorocitul de Sima. Primul a creat, pentru ca celălalt să aibă ce distruge.*

Terenul moral este singurul propriu pentru Mişcarea Legionară. Întreaga forţă stă pe acest teren, deci nu poate fi abandonat. **Mişcarea Legionară poate fi învinsă definitiv numai atunci când îşi va abandona terenul.**

Acelaşi duşman, aceleaşi metode. **Legile fixate de Căpitan sunt fundamentale şi permanente.**

Aici şeful spiritual este totul. Şi după moartea lui fizică, tot Căpitanul va rămâne.

- <u>Succesiunea</u>. Neajunsul cel mai mare pentru un regim autoritar este că se leagă prea mult de persoana conducătorului. Problema succesiunii se poate soluţiona printr-o metodă similară cu adopţiunea practicată de împăraţii romani care a dat rezultate bune. Aceasta echivalează în vremurile noastre cu **desemnarea**. În concepţia idealistă legionară succesiunea este cu mult uşurată, datorită spiritului de abnegaţie legionar. Astfel că se poate soluţiona şi problema cea mai grea a sistemului autoritar.

- <u>Senatul</u>

Pentru orice eventualitate, trebuie să fie ca **supapă de siguranţă** şi element permanent, o instituţie care să aibă centru de greutate. În republica Romană, acest centru permanent de greutate era în forma **Senatului roman**. Şi Căpitanul a fixat aceasta, **Senatul legionar**. Aceste elemente trebuie riguros **selecţionate** şi în această selecţie elementul vechime trebuie luat în considerare în mod deosebit. Căpitanul punea **chestiunea vechimii - durata de credinţă** - ca esenţială şi ar fi o mare greşeală să fie nesocotită (sustragerile abile nu pot intra în considerarea vechimii, numai timpul umplut cu o activitate şi petrecut în riscuri).

În Mişcare nu trebuie să se facă confuzia că elementele cu suprafaţă, dar auxiliare, vor putea merge sus independente. Dar, pe lângă aceasta, mai erau unele greutăţi, determinate de faza de la început în care se găsea Mişcarea. Mulţi credeau că, vorbind cu Căpitanul şi văzând atenţia lui corectă, sunt elemente de primă mână. ***Fiecare dintre aceştia a văzut Mişcarea în stilul său şi de aici vor rezulta greutăţi de formulare.***

- <u>Forma de stat</u> care ar trebui aleasă este aceea care, pe lângă terenul moral, să facă imposibilă influenţa spiritului internaţionalist de divizare, deci stat autoritar pentru a se evita pulverizarea democratică, unde îşi poate găsi prosperitate virusul descompunerii globalizatoare (puterea răului).

În acest mediu democratic se utilizează şantajul de sistem în legătură cu gustarea puterii pentru aservire şi transformare în unelte oarbe. Cu aceste mijloace de presiune, străinii se pot amesteca în treburile statului, făcând legile aşa cum dictează planul pentru scopurile lor. (Legile pentru aşa-zisa apărare a ordinei de stat au fost în realitate pentru apărarea străinilor.) De asemenea, în regimul democratic se lasă libertatea în lucrurile mărunte, pentru a da iluzia libertăţii şi se comprimă pe liniile ei mari, fundamentale. În sistemul autoritar, preocupat şi de bunele moravuri (pe care străinii lasă libertatea să fie corupte), se reglementează aceste domenii, din care cauză se simte lipsa libertăţii. În regimul democratic este calcul exagerat, în cel autoritar - tendinţa de a face bine.

În statul cel mai corupt sunt cele mai multe legi. Predominarea juridicului în stat este simptom de degenerare. După fundamentul spiritual dat de Căpitan, Constituţia statului legionar trebuie să aibă un **caracter spartan** (ca acela dat de Licurg), **îmblânzit de spiritualitatea creştină sau, mai bine zis, spiritualizată**. "*Pentru că Licurg a făcut cu legile sale în Sparta mai mult egalitate de substanţă şi mai puţin egalitate de treaptă.*" Durabilitatea acestor legi, Machiavelli o explica prin perfecţiunea lor. Mai degrabă însă s-ar putea explica prin viaţa sobră (ascetică) şi aspră a poporului şi cu deosebire a elitei, care nu permitea infiltrarea virusului descompunerii şi aţâţarea instinctelor inferioare ale omului.

Prin procesul de interiorizare pus de Căpitan ca factor esenţial prin emanciparea de tirania materiei, poporul român ar fi revenit pe liniile lui autentice.

După terminarea acestui proces, se poate da Constituţia. "*Caracteristica noilor forme statale din lume nu stă atât în forma statului, pe cât stă în contribuţia naţiunii la crearea acestor*

forme de stat. Nu are importanţă mecanica statului, pe cât are în aceste schimbări voinţa naţiunii. Aceeaşi stare de înaltă conştiinţă, aceeaşi stare de elan la care se poate ridica un neam chemat să-şi hotărască propria sa soartă. Viitorul său, înălţimea de conştiinţă la care în văzul lumii s-au ridicat aceste neamuri." (Corneliu Zelea Codreanu - *Circulări*, pag. 274)

Popoarele au etape de evoluţie care pregătesc şi forma Constituţiei lor. Esenţialul este ca direcţia evoluţiei să nu fie deviată.

Totuşi, guvernarea legionară este grea, fiindcă Mişcarea Legionară trebuie să schimbe totul pentru a face statul sănătos în toate instituţiile lui; nu este vorba de continuarea vechii societăţi, ci de crearea uneia noi. Deci, **misiuni reformatoare şi nu misiuni obişnuite de guvernare**. Un organism putred îşi are şi el un ritm anemic, dar echilibrat. Dacă acelui organism îi pui o inimă tânără, care pulsează dinamic, iar celelalte organe, arterele etc. rămân sclerozate, atunci pereţii acestor organe plesnesc şi se produce hemoragia.

Neamul românesc are nevoie nu de un mare conducător politic, ci de un mare educator. Dar, în fapt, aceasta este şi o soluţie politică, fiindcă pentru acel moment calităţile de educator pentru ridicarea poporului formează şi calităţile politice esenţiale (educaţie în formă politică). Orice alt stil de conducere în acel moment, când colectivitatea nu este sănătoasă, prin faptul că nu poate vindeca răul, devine dăunător, fiindcă prin aceasta elementele stilului său au afinitate cu răul.

Caracteristicile politice s-au limitat, în general, numai la rezultatul oportunităţii. Aceasta este însă o anumită concepţie (amorală). Unghiul moral al istoriei a lipsit în general. Aşa se explică de ce toate scăderile oamenilor (conducătorilor) au fost trecute cu vederea dacă au realizat ceva. Concepţia a fost amorală, fiindcă nu s-a pus întrebarea cum s-a realizat. Zguduirile secolului însă au arătat putreziciunea şi au pus alternativa: sau totală descompunere în comunismul dizolvant sau revenirea fiecărui popor la premisele lui iniţiale, nealterate de toxinele materialismului dezvoltate în climatul creat de la revoluţia franceză încoace. Pentru întregul suflet creştin, deci, există necesitatea afirmării stilului său propriu.

După cum spuneam, stilul de luptă legionar are toate caracteristicile de a putea deveni o instituţie necesară pentru a răzbate vremurile, să devină o religie a naţionalismului românesc (şi chiar neromânesc, fiindcă nu au alţii).

REZUMAT – STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ

Până la citirea manuscrisului comandantului legionar Constantin Papanace, deşi aş fi putut numi câteva elemente definitorii ale legionarismului: disciplina, cinstea, munca, tăcerea, vitejia, credinţa, dragostea, nu realizasem că toate acestea ar putea constitui, de fapt, un adevărat arsenal de luptă, adică armele cu care legionarii au cucerit o generaţie întreagă. În principal, faimoasele arme legionare au fost "pieptul călit de fier", "sufletul de crin" şi "fruntea ca un iezer carpatin". Dar tocmai aspectul cel mai important nu este, în general, sesizat: de unde ţâşneşte inepuizabila forţă a Mişcării Legionare şi cum de a rămas nemuritoare chiar după dispariţia fizică a creatorului ei şi a elitei consacrate?

De la Constantin Papanace am aflat că legionarismul şi-a cristalizat un stil propriu de luptă, inconfundabil, prin **îmbinarea între două stiluri milenare, stilul eroic şi cel divin**: dinamism dat de forţa proprie morală şi materială, şi durabilitate având ca bază jertfa, martiriul; simbioză nuanţată particular, specifică spiritului românesc. *"Căpitanul a intuit, în toate profunzimile, acest fond naţional şi i-a dat cea mai autentică expresie: legionarismul. Aşa s-ar putea explica atât adeziunea fanatică a maselor sănătoase româneşti, cât şi reacţiunea câinoasă a păturii suprapuse şi a acelor elemente româneşti derutate şi viciate sub influenţa nefastă a acestei pături."* (Const. Papanace)

Şi tot prin domnia sa am conştientizat că Iisus a fondat un nou stil de luptă, necunoscut până la El: **stilul divin**. Căci în plan terestru Iisus nu a fost numai Învăţător, ci cel mai mare luptător din istoria tuturor timpurilor: Binele împotriva Răului, Dumnezeu împotriva lui Lucifer, având ca arme: Adevărul, lumina, dragostea, credinţa, jertfa, fapta, exemplul, organizarea (fondarea Bisericii), şi ca ţel mântuirea, cucerirea vieţii veşnice prin Înviere. Căci rezultatele în lupta împotriva Răului nu se pot obţine din contemplaţie, ci din activitate: *"Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi afla, bateţi şi vi se va deschide."* (Matei, 12/34)

Asemănarea dintre stilul legionar şi cel divin este evidentă. **Ţelul** este **acelaşi** cu al stilului divin (Învierea), cu diferenţa că centrul de greutate al stilului legionar este neamul românesc, nu împărăţia cerurilor. Tactica legionară, având ca finalitate Învierea neamului (pe care îl consideră permanent pe acest pământ, omul fiind trecător), urcă spre ţelul Învierii, înălţându-se în mod evolutiv, fără a se rupe de relaţiile pământeşti. Neamul românesc trebuie înălţat pe drumul care duce la Înviere prin fecundarea talantului cu care l-a înzestrat Dumnezeu pe acest pământ. Nu numai ţelul, dar **şi armele stilului divin** se regăsesc în stilul legionar: adevărul, lumina, dragostea, credinţa, jertfa, fapta, exemplul personal, la acestea **adăugându-se** disciplina, emulaţia, şanţarea din situaţii grele (arme specific omeneşti care nu există în stilul divin). Chiar la unele din armele comune se remarcă **mici diferenţe**: spre exemplu, dragostea legionară tinde spre puritatea dragostei creştine, dar pentru că principiul nonrezistenţei nu poate fi admis - dat fiind ţelul Mişcării - aceasta se reflectă în corectitudinea faţă de adversar. Căpitanul a făcut distincţie între linia bisericii care *"se găseşte la 1000 m deasupra noastră"*, spre care se năzuieşte, şi cea a Mişcării Legionare care trăieşte şi luptă în mijlocul realităţilor, "în veac", în acelaşi timp fixând linia fundamentală care fereşte Mişcarea de a evolua, prin exagerare, spre misticismul ascetic.

Celălalt stil de luptă cu care stilul legionar are afinităţi, **stilul eroic**, nu are **ţelul** cristalizat pe o traiectorie cu finalitate religioasă (nu cunoaşte Învierea, forma nemuririi fiind gloria), spre **deosebire** de stilul legionar a cărui finalitate de luptă este Învierea (neamului românesc). **Armelor comune** stilului legionar şi stilului eroic: onoarea, vitejia, fapta, simplitatea, tăcerea, responsabilitatea, cultul strămoşilor, le corespund şi **diferenţe esenţiale**: stilul eroic se caracterizează prin ambiţia de putere, lipsa de prudenţă, lupta de gherilă, cultul sângelui, în timp ce respiraţia stilului legionar este mult mai amplă. Voinţa de putere nu este hipertrofiată şi amorală ca în tactica eroică, ci se sublimează în dăruire, având astfel un potenţial mult mai mare, fiindcă singură jertfa se poate transmite în timp ca sursă de energie permanentă. Setea de putere proprie tinereţii era la legionari setea de înălţime care excludea beţia puterii. Propriu stilului eroic este cultul pentru forţa primară, brută, pe când stilul legionar spiritualizează forţa prin omenie şi dăruire care merg până la jertfă. În lupta legionară forţa este asociată cu omenia, fiindcă forţa singură este descreştinizată.

Stilul legionar de luptă fiind un stil de tip **ofensiv** care implică, prin excelenţă, simţul răspunderii, al faptei şi al luptei, are multe din caracteristicile tipologiei ofensive: este creator, optimist, dinamic, franc, hotărât, pasionat, năzuind spre lumină, iar ca particularitate se remarcă echilibrul perfect cu raţiunea şi moralitatea. În concepţia antică spiritul ofensiv are ca expresie tipul apolinic: luminos, idealist şi viteaz, iar în concepţia creştină este redat în imaginea Arhanghelului Mihail: senin, blând, drept, dar ferm în lupta împotriva Răului.

Supravieţuirea ca entitate a românilor - popor puţin numeros, situat la răspântie de drumuri, **se datorează dragostei profunde pentru pământul strămoşesc, nestrămutatei credinţe în Dumnezeu şi cultului înaintaşilor**. În ultimul secol au fost atacate tocmai aceste rădăcini, pentru a disloca şi nimici naţiunea română, de aceea actul politic necesar consta în crearea şi manevrarea unui sistem capabil să rezolve problemele româneşti. **Acest sistem, îmbinare de cer şi pământ, de realism şi ideal, a fost creat de geniul Căpitanului.**

Pentru prima dată în politica românească, Căpitanul a ales terenul moral pentru purtarea luptei, pregătind şi armele adecvate. *"În acest sens va spune Căpitanul că poporului român nu îi trebuie un mare om politic, ci un mare educator, şi că trebuie creat un mediu sufletesc, un mediu moral în care să se nască, din care să se hrănească şi să crească omul erou."* (Const. Papanace) **Originalitatea şi invincibilitatea spirituală a Căpitanului** constă tocmai în aplicarea principiilor creştine în lupta politică pentru afirmarea idealului de înălţare a neamului, concretizate prin crearea şi educarea unei **mişcări de elită** care să antreneze în lupta pentru regenerare masele (deci întâi crearea unei forţe proprii bazate pe coordonatele eterne ale Binelui adaptate specificului naţional şi apoi organizarea şi conducerea acestei forţe în lupta pentru transformarea societăţii), dinamul acţiunii fiind setea eternă de dreptate a omului şi credinţa în Bine. Istoria demonstrează că

doar programele, oricât de performante, fiind aplicate de oameni, rămân literă moartă dacă nu există o elită națională conducătoare. Părerea vehiculată atunci (ca și acum) că "oricine poate să ajungă orice" este contrazisă categoric de evidența că "*nu poate fi o elită o clasă în care - aproape fără nici o selecție - oricine poate să intre și să se mențină. Nu poate fi elită o categorie socială din care lipsește orice severitate, din punct de vedere intelectual sau sufletesc, la cooptarea de noi membri. Nu poate fi elită un grup social care nu are sentimentul intim și adânc al inegalității create de merit.*" (M. Manoilescu)

Mijloacele de acțiune sunt în concordanță cu înălțimea țelului și cu moralitatea terenului. Principiului de bază al tacticii amorale că "scopul scuză mijloacele" Căpitanul l-a opus imperativul "***decât să învingi printr-o mișelie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei*" pentru că altfel se schimbă doar persoana învingătorului, mișelia în sine rămânând neschimbată în lume (deci nu lipsă de combativitate, ci luptă, dar dreaptă**; "*nu pâine cu orice preț, ci onoare cu orice preț*"). Dacă Mișcarea s-ar deplasa de pe terenul ei moral pe cel al **adversarului** (deci imoral) sau dacă ar folosi aceleași arme cu ale lui, chiar dacă ar învinge, în realitate ar fi o falsă victorie (adică înfrângere în esență). Mișcarea nu coboară pe terenul adversarului și nici nu folosește arme din câmpul lui tactic; lupta se poartă numai pe terenul ei, deci nu poate fi depășită decât pe acest teren, iar venirea adversarului pe terenul ei (adică lupta în cadru moral) înseamnă tot un triumf. La acțiunile negative ale adversarilor Mișcarea a răspuns prin acțiuni pozitive, creatoare (de exemplu, la abuzurile și prigoana autorităților legionarii au reacționat prin lupta în cadrul legilor țării, cu eroismul jertfei). Doar în cazuri extrem de rare, în legitimă apărare, legionarii au răspuns violenței cu violență, reparând însă în esență păcatul prin ispășirea lui de bună voie (caz unic în istorie). Alt principiu pe care se bazează tactica adversarilor (cea satanică și cea amorală) este că, în general, oamenii sunt vanitoși și vulnerabili în fața banilor. Prin adoptarea **sobrietății**, legionarul devenea independent de materie, asigurându-și astfel oriunde terenul propriu de luptă, chiar în mijlocul celor mai mari tentații: "*Trăsătura are un caracter aristocratic, fiindcă a fi sobru (ascet) în sens legionar nu înseamnă a renunța definitiv la materie, ci a domina materia care subjugă atâtea ființe mici*" (Const. Papanace). Scepticismului dizolvant cultivat de tactica satanică prin teme contradictorii, pentru a dizolva orice certitudine, Căpitanul îi opunea afirmarea unei **credințe** absolute, schimbând în acest fel climatul și construind un teren propice: "*Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli*" (Corneliu Zelea Codreanu - "*Pentru legionari*"). **Împăcarea cu moartea** ridică terenul legionar pe treapta invincibilității. "*Acceptarea morții de către Socrate l-a făcut să învingă în veacuri. Crucificarea de pe Golgota a învins moartea. (...) Ideea morții este strâns legată de credința în Dumnezeu. (...) Pe acest teren, toate armele adversarilor rămân neputincioase*" (Const. Papanace).

Pentru cei care mai cred că Mișcarea Legionară ar avea caracter conspirativ poate părea stranie dezvăluirea sistemului tactic al organizației și explicarea articulațiilor acestui sistem. Rândurile de față, ca și scrierile fondatorului Legiunii, demonstrează, încă o dată, lipsa de temei a unei asemenea păreri. În concepția legionară, străbătută de lumină și adevăr, "*liniile tacticii legionare nu numai că se pot arăta fără primejdie pentru ducerea luptei, dar este chiar necesar să se arate, fiindcă ele indică însuși drumul care duce spre înălțare și Înviere pe linia destinului românesc.*" (Const. Papanace)

Pentru legionari "*nu există înfrângere și dezarmare, căci forța ale cărei unelte vrem noi să fim e etern invincibilă.*" (Ion Moța - "*La Icoană*", 1927) și "*Chiar dacă a căzut Căpitanul, a rămas metoda!*"

Nicoleta Codrin

***

Mic glosar

Terorism **-** definirea termenului întâmpină mari dificultăți: dovada o constituie realitatea că până în prezent politologi, sociologi și, în primul rând, juriști nu au reușit să-l dea o definiție universal acceptabilă, deși cuvântul "***teroare***" nu întâmpină nici o dificultate în a-l înțelege. În limba latină sensul e clar: *terror, terroris* înseamnă ***spaimă, groază***; în limba franceză a fost preluat: *terreur* (cu același înțeles), dar, potrivit Dicționarului *Larousse*, ***înseamnă și frică violentă care paralizează, și practică sistematică a violenței, a represaliilor cu scopul de a impune o putere.*** *Dicționarul explicativ al limbii române (DEX)* definește termenul ca ***groază, frică provocată intenționat prin amenințări sau prin mijloace de intimidare sau timorare.***

Atunci de unde reiese dificultatea la care ne-am referit mai înainte? Mai întâi, fiecare din cuvintele enumerate mai sus: *spaimă, frică, groază* - nu exprimă același lucru, având intensități diferite, deși aparent sunt sinonime. De pildă, spaima reprezintă o emoție puternică și violentă provocată de ceva neprevăzut și primejdios; groaza este tot o emoție puternică provocată de un pericol mare; frica este o stare de adâncă neliniște și tulburare provocată de un pericol (real sau imaginar), teamă, lipsă de curaj. DEX-ul explică și diferențele de nuanțe dintre acești termeni.

Dificultățile elaborării unei definiții acceptate unanim survin și din aceea ***că terorismul reprezintă, în principal, o metodă de acțiune (sau, mai corect, diferite metode de acțiune), metode de executare a unei activități infracționale prin teroare***. Apoi, altă dificultate rezidă din chiar conținutul noțiunii de *terorism*, știind că acesta înglobează acte foarte diferite ca manifestare (terorizare psihologică sau fizică), toate având însă ca trăsături comune amenințarea, violența. Sigur este însă că terorismul este un delict în forme diferite și cu scopuri diferite.

Privit dintr-un anumit punct de vedere există un așa-numit terorism "de drept comun" (exemple: șantaj, taxe pentru asigurarea protecției etc.); terorismul "politic" și / sau "social" (impunerea unei ideologii politice sau de altă natură, încercarea de distrugere a ordinii sociale). O departajare este însă dificil de făcut deoarece dacă scopul este politic, infracțiunea poate fi - și de multe ori chiar este - de drept comun prin metoda de înfăptuire. O tipologie a terorismului poate fi și mai largă: de pildă, el poate fi internațional - când nu are o arie limitată la o singură țară și prin pregătire sau consecințe nu poate fi localizat într-un anumit spațiu.

Există și un ***terorism de stat*** atunci când cel care îl practică este un guvern sau un președinte de stat. Această formă de terorism este apreciată de specialiști ca fiind cea mai nocivă, mai distrugătoare, fiind practicată prin organe de stat (deci la scară națională) și cu mijloace tehnice evoluate sau cu mijloace foarte brutale: arestări și asasinate în masă, incendieri, malnutriție deliberată etc. Există forme de terorism precum utilizarea agenților biologici, traficul de materiale nucleare. Istoria a cunoscut numeroase manifestări de terorism, dar și schimbări de înțeles al cuvântului.

O primă utilizare a termenului a apărut în timpul Revoluției Franceze: prima teroare (aug. - sept. 1792) manifestată prin masacrele din septembrie (odată cu arestarea regelui Ludovic al XVI-lea); a doua teroare când Robespierre a ridicat toate garanțiile judiciare ale acuzaților (care au fost în mare parte ghilotinați). A fost un terorism de stat practicat prin intermediul Tribunalului revoluționar.

Mai târziu au apărut și organizații teroriste. Amintim doar de Narodnaia Volia din Rusia țaristă, organizată în 1878, care a asasinat pe țarul Alexandru al II-lea și pe unii membri ai familiei imperiale și unii înalți funcționari, sau organizațiile armene care aplicau strategii teroriste împotriva dominației otomane; organizația turcilor bosniaci (Mlada Bosna), prin Gavrilo Princip, l-a asasinat la 28 iunie 1914 pe moștenitorul tronului austro-ungar, Franz Ferdinand. Și, la urmei, ce altceva decât o organizație teroristă a fost poliția politică creată de Lenin și perfecționată de Stalin, poliție care și-a schimbat denumirea în câteva rânduri (CEKA, GPU, NKVD)! În America, Africa, Asia au fost și sunt organizații teroriste.

În România, amintim de bomba pusă la Senat în 1921 (imediat după reîntregirea României), de un anume Max Goldstein, în urma căreia regele Ferdinand (cel vizat) a scăpat ca prin minune cu viață, dar a murit episcopul de Oradea. Să mai amintim și de forma de terorism de stat practicată sub domnia lui Carol al II-lea când au fost asasinați câteva sute de legionari pe stradă, fără condamnare sau procese, și de terorismul comunist ridicat la nivel de politică de stat.

După cel de-al doilea război mondial, mișcările de eliberare națională, de independență au căpătat conotația de "terorism" (Cipru, Kenya, Alger, Israel și-au dobândit independența cu sprijinul unor mișcări naționaliste care utilizau practici teroriste împotriva puterilor coloniale).

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI"
- premii în cărţi -

Condiţii de participare: - vârsta max. 35 ani;
- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 22 a lunii următoare apariţiei ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: ***"Când a luat fiinţă U.N.S.C.R. (Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români), ce era şi cine au fost preşedinţii ei în perioada 1934 – 1940?"***
de data aceasta nu a fost dat de nimeni (toţi au confundat U.N.S.C.R. cu o organizaţie legionară, iar de menţionarea preşedinţilor ei – nici vorbă), astfel încât premiul *"Cranii de lemn"* se va reporta luna aceasta, la concursul lunii ianuarie.

IATĂ RĂSPUNSUL CORECT:

U.N.S.C.R., înfiinţată la **10 dec. 1922**, era **organizaţia (pe ţară) independentă şi unitară a studenţilor români în perioada interbelică**, formată din Centrele Studenţeşti (de la Bucureşti, Cluj, Cernăuţi, Iaşi etc.). Centrul Studenţesc dintr-o localitate era format din toate facultăţile din acea localitate (de exemplu, Centrul Studenţesc Bucureşti avea în componenţă Facultatea de Drept, Facultatea de Medicină, Facultatea de Litere şi Filosofie etc.)

Preşedinţii U.N.S.C.R. erau aleşi dintre preşedinţii Centrelor Sudenţeşti, la congresul studenţesc pe ţară care se ţinea anual (în diferite localităţi).

Important de menţionat este că U.N.S.C.R. nu era organizaţie legionară, dar pentru că, **începând din 1934**, tot mai mulţi studenţi aderau la Mişcarea Legionară, cei mai buni studenţi fiind legionarii, **la conducerea Centrelor Studenţeşti şi a U.N.S.C.R. s-au aflat legionari**. (De exemplu, Congresul Studenţesc din 1934 l-a ales ca preşedinte pe comandantul legionar TRAIAN COTIGĂ care era preşedintele Centrului Studenţesc Bucureşti, Congresul Studenţesc din 1935 l-a ales pe comandantul legionar GH. FURDUI care devenise preşedintele Centrului Studenţesc Buc.). Tocmai de aceea, după congresul studenţesc din anul următor, 1936, de la Tg. Mureş, autorităţile au interzis congresele studenţeşti - până în 1940.

În cadrul Mişcării Legionare exista Corpul Studenţilor Legionari condus de ing. VICTOR DRAGOMIRESCU (comandant legionar)

Legionari preşedinţi ai Centrului Studenţesc Bucureşti:
1929 - 1930 - ANDREI C. IONESCU (student la Drept şi apoi avocat); 1931 - 1934 - TRAIAN COTIGĂ (student la Drept şi apoi avocat); 1934 - 1935 – GHEORGHE FURDUI (doctor în Teologie)

Legionari preşedinţi ai U.N.S.C.R.:
1934 - 1935 - **TRAIAN COTIGĂ** (comandant legionar, avocat)
1935 - 1936 - **GHEORGHE FURDUI** (comandant legionar, dr. teolog); preşedinte de onoare al UNSCR ales în 1935 a fost comandantul legionar al Bunei Vestiri dr. av. ION I. MOŢA
1936 - 1940 - **ŞERBAN MILCOVEANU** (medic)
1940 - 1941 - **VIOREL TRIFA** (comandant-ajutor legionar, doctor în Teologie)

ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE: Care erau condiţiile de înscriere în Asociaţia *"Prietenii Legiunii"*?
PREMIU: *"Cranii de lemn"* – Ion Moţa

Petre Olteanu – SLATINA: Nu ştiu ce înţelegeţi dvs. prin noţiunea de "simpatizant" al Mişcării, dar vă comunic care este sensul real: să ajuţi efectiv Mişcarea cu ceea ce poţi, să dovedeşti prin fapte ceea ce declari, nu să te mulţumeşti să participi de câteva ori pe an la comemorări sau să te emoţionezi când citeşti despre ea! A fi simpatizant al Mişcării nu înseamnă să nu o înjuri, ci să încerci să-i promovezi concepţiile.

Steven Florescu – CANADA: Iertaţi-mi îndrăzneala, dar nu pot să nu vă spun următorul lucru: Nu cred că este normal ca cei fugiţi din mijlocul furtunii să-i condamne pe cei rămaşi să o înfrunte. De la adăpost este foarte simplu să emiţi "sentinţe". Nu cred că au dreptul cei fugiţi, cei refugiaţi în străinătate (nu "exilaţi" – termenul este impropriu) să se erijeze în judecători ai celor care au rămas în ţară şi au înfruntat şi prigoana antonesciană, şi războiul de întregire a ţării, luptând pe front cu arma în mână, şi anii – mulţi la număr – de închisoare comunistă, cu torturi inimaginabile.

Francois Culică – PARIS: Ne vom uni cu simiştii numai când – şi dacă - vor vrea cu adevărat să calce pe drumul legendarelor figuri ale Mişcării (iar nu pe lângă drum, pe calea epigonilor), când vor recunoaşte public gravele abateri ale neuitatului lor comandant de la linia fixată de Căpitan, când vor înceta să denatureze adevărul istoric şi când vor deveni înceta să "confunde" Legiunea cu altceva. Dar aceasta s-a dovedit deja a fi o imposibilitate organică. N-am putut nici măcar să comemorăm martirii Mişcării împreună; atunci cum puteţi crede că vom putea face alte lucruri mai importante împreună?

Dan Popovici – CÂMPULUNG: Vă cerem scuze pentru faptul că nu vă vom publica memoriile. Explicaţia este următoarea: în ultimii ani s-au publicat foarte multe asemenea mărturii ale supravieţuitorilor închisorilor comuniste, care au "tăiş dublu": pe lângă trezirea conştiinţei oamenilor, pe lângă restabilirea adevărului istoric despre comunism, aceste jurnale de detenţie au şi un efect deloc neglijabil - îngrozirea şi dezarmarea celor care ar dori să mai lupte pentru neam, ţară şi Dumnezeu. În situaţia actuală, când adevărul este deja cunoscut, considerăm chiar dăunătoare pentru formarea tineretului această insistenţă asupra ororilor din trecut. Putem avea şi altfel grijă ca aceste orori să nu se mai repete.

N. D. – plic pus direct în cutia redacţiei (adică neavând ştampilă poştală şi adresa expeditorului): Să dea Dumnezeu şi să aveţi dreptate că veţi ridica dvs. o generaţie, citez: *"mai tare decât a lui Codreanu"*. Dar, cu principiile pe care le enunţaţi, citez: *"tineri acţionând după aceleaşi metode ca ale adversarilor, pentru că asta e singura soluţie. Căpitanul fiind un visător naiv"* nu veţi reuşi decât să înlocuiţi o mişelie prin altă mişelie, schimbând doar persoana învingătorului, iar mişelia, în esenţa ei, rămânând triumfătoare – exact ce vor adversarii, ca Răul să domnească! Oricum, faptul că nu aveţi curajul răspunderii reprezintă foarte mult... Am mai auzit asemenea păreri ca ale dvs., de aceea mă întreb dacă nu cumva iniţialele *"N. D."* şi clandestinitatea nu reprezintă *"o nouă dreaptă"* (de fapt, o nouă stângă deghizată, orice s-ar pretinde a fi, de sorginte românească nu este).

Ilie Dima – TÂRGOVIŞTE: Sunt de acord cu dvs.: Nicadorii şi Decemvirii au comis două crime, dar, pentru a nu intra în alte detalii (nu-mi permite spaţiul), vă întreb: de câţi criminali care să se predea de bunăvoie autorităţilor imediat după comiterea faptei aţi auzit în istoria omenirii?!

Gheorghe Ifrim – TÂRGOVIŞTE: Sugestia dvs. este bună, dar nu de sugestii ducem lipsă, ci de un număr mai mare de oameni care să pună umărul la treabă. Am primit destule sugestii până acum, dar nimeni dintre cei care au dat sugestii nu şi-a oferit şi ajutorul personal – cât de mic – pentru realizarea acestora!

Răspunsuri date de Nicoleta Codrin

Periodic editat de *"ACŢIUNEA ROMÂNĂ"* ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai
Secretar de redacţie: Nicolae Badea
Relaţii cu publicul Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti
(zona Circului – intersecţie cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V. Lascăr)
Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00}
tel.: (021) 322 3832 şi (021) 610 3578 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com